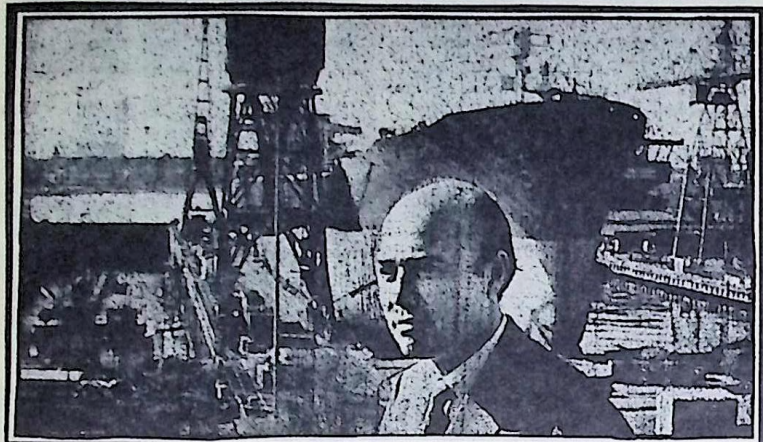

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

4/74 1KR.

Bonde Nielsen - den nye stråmand

Nye spekulanter på B&W-øen

Mere kapitalstærke spekulanter har nu overtaget kontrollen med BogW-værft. Direktør Jan Bonde Nielsen er trådt frem for offentligheden som køber af aktieposten på 32 millioner kroner, der gennem nogen tid har været til salg hos det krakkede vekselerer firma G. I. Michaelsen.

GESCHÆFTIG HERRE

Bonde Nielsen startede sin første virksomhed i Kenya, med et tilskud på 6 mill. kr. fra den danske stat, eller som det officielt hedder: 6 mill. kr. i udviklingsbistand til Kenya. I dag har han 4000 afrikanske arbejdere til at trække for sig til lønninger omkring 3 kr. i timen. Han har yderligere forøget sin indflydelse, ved at følge overklasseprincippet i forbindelse med ægteskaber, at

penge gifter sig med penge, og helst med flere penge. Dette har sikret ham adskillige bestyrelsesposter inden for F.L. Smidth-koncernen.

Men også andre steder sidder han i en række bestyrelser, bl.a. som bestyrelsesformand i rederiet Dannebrog. Det kan fastslås, at Bonde Nielsen, og dem der har finansieret aktiekøbet, har en række sammenfaldende interesser med den nuværende ØK-dominerede bestyrelse, og han er da også opfordret til at indtræde i denne. Ligeledes har ØK efter Bonde Nielsens aktiekøb givet endelig ordre på 2 nye skibe på BogW-værft.

Det er almindeligt, at rederkapitalister ønsker at kontrollere et eller flere værfter for at sikre sig billige skibe, og det kan også være forklaringen på Bonde Nielsens aktiekøb. Et konstrueret værftsunderskud kan nemlig bruges til at reducere et overskud fra rederi eller anden virksomhed. På denne måde kan faktiske overskud tilsløres.

Om Bonde Nielsen har andre planer end at drive værftet videre kan vi ikke sige noget om på nuværende tidspunkt, men en ting ved vi: Kapitalister skal man ikke tro over en dørtærskel.

DKP: KAPITALISME UDEN SPEKULANTER

I stort opsatte artikler i Land og Folk udbreder DKP sig om aktiekøbet. Spørgsmålet for dem drejer sig om, hvorvidt "spekulationshensigterne med værftets fremtid" er stoppet. DKP'eren Helmer Hansen, der sidder i bestyrelsen, udtalte: "...at hvis 'den nye mand' i BogW-værftet har samme interesser som arbejderne i at bevare værftet og sikre beskæftigelsen, så er det i orden". Og fællestillidsmand Erik Hansen udtalte: "Jeg vil gerne se, hvad direktør Bonde Nielsen erklærer sig for vedrørende værftet, men umiddelbart er jeg meget skeptisk over for det, der er sket, og jeg kan ikke se andet end, at der fortsat er tale om en spekulation."

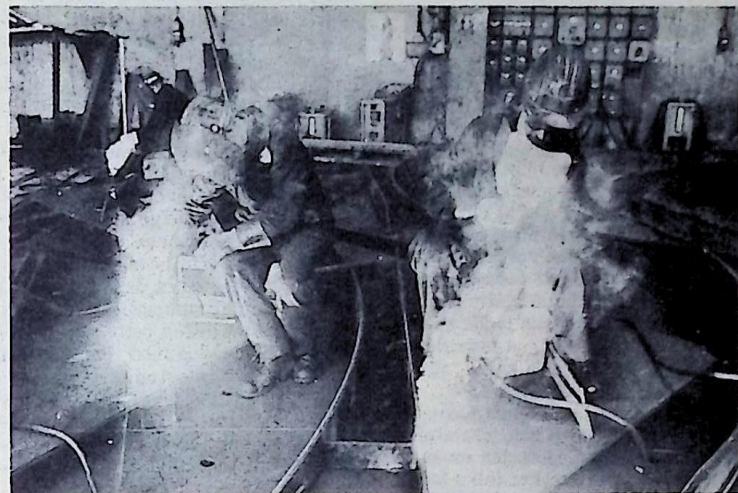
DKP's skelnen mellem de "gamle" aktionærer og bestyrelsesmedlemmer, som de plejer at feste med på Langelinje-pavillonen, og så de aktionærer, som jævnligt køber og sælger aktier på børsen, er uden hold i virkeligheden.

Kapitalisme uden spekulationer er ligeså umulig som kapitalisme uden udbytning af arbejderklassen.

Om kampen mod SVEJSERØGEN

Følgende artikel er skrevet af nogle Odense-arbejdere, der kender til svejserøgens skadelige virkninger. De er i dag medlemmer af KA m-1, men arbejdede tidligere i den nu nedlagte Faglige Gruppe (DFG), og var med til udarbejdelsen af den Svejsehåndbog der er udgivet i DFG's navn, og som for nylig blev uddelt af klubberne på Lindøværftet, Orlogsværftet og B&W. Men diskussionen af, hvordan arbejderne skal føre kampen mod svejserøgens virkninger førte til, at DFG opløstes.

Vi som indånder svejserøg ved godt at det er noget usundt skidt, men at svejserøgen alligevel er så farlig som Svejsehåndbogen (SH) har afsløret, det er der vel ikke mange der vidste. SH afslører faktisk at det på lidt længere sigt er dødsens farligt at svejse. Her er eksempler på nogen af de sygdomme, som svejsere kan se frem til, hvis de ikke allerede har dem: Metalrøgsfeber, hvor

symptomerne kan ligne forkølelser, influenza, akut bronkitis, lungebetændelse og mavekatarr. Disse symptomer som de fleste svejsere kender, kan, når de optræder hyppigt, sætte sig til kronisk bronkitis og nedsat lungefunktion.

Svejsning kan også give psykiske forstyrrelser og hjerneskade. Hvad der nok virker mest uhyggeligt for os, der indånder svejserøg, er, at muligheden for lungekræft forøges væsentligt.

"SVEJSERNE KAN FØLE SIG TRYGGE"

SH indeholder også en redegørelse over, hvad fagforeningerne har foretaget sig for at dæmpe den stigende utilfredshed blandt svejserne. Efter at den første undersøgelse kom frem i 1968 skrev Janus Jensen (Sekretær for "arbejder-beskyttelse" i Centralorganisationen af Metalarbejdere) i fagbladet Metal under overskriften: "Svejsere kan føle sig trygge". "Det er glædeligt for alle, at undersøgelsen har konstateret, at der heldbreds-mæssigt ingen forskel er mellem svejsere og ikke-svejsere".

Disse udtalelser viser meget klart fagforeningernes holdning til svejsernes arbejdsforhold. Det er ikke fagforeningernes opgave at undersøge, hvor farligt det er at svejse, og på grund af et sådant materiale kæmpe for bedre arbejdsforhold. Nej, tværtimod, fagforeningerne forsøger at fortie de virkelige forhold for derigennem at kunne holde svejserne i ro.

At dette er tilfældet vil de fleste svejsere kunne bekræfte. På trods af 9 års "arbejde" fra fagforeningernes side er svejsernes forhold faktisk blevet værre, der svejses idag mere end nogen sinde, tempoet bliver stadig hårdere gennem stadig dårligere akkorder. Der svejses idag mere og mere på primede plader, og elektroderne bliver giftigere og giftigere. Det er kendsgerninger, som taler deres eget sprog om fagforeningernes forræderi.

VORES KRITIK AF HÅNDBOGEN

En af grundene til, at DFG blev opløst, var netop håndbogens meget uklare vurdering af fagforeningerne. På den ene side kritiserer den fagforeningsfolkene for ikke at bekæmpe svejserøgen, på den anden side kalder den tillidsmanden "repræsentant for os", som burde "have haft noget mere indflydelse". Denne vurdering af tillidsmanden er i direkte modsætning til de erfaringer, DFG og mange arbejdere har. Vi har gennem mange års erfaringer og utallige konkrete eksempler lært, at tillidsmændene ikke er "repræsentanter for os" men for arbejdsgiverne.

LEVE DE VILDE STREJKER

Det var sidste år ved denne tid, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening anvendte et af deres skarpe våben mod arbejderne: nederlagsstrejken. Midt under en overenskomst, hvor LO's bestræbelser på at holde vores løn nede, stod klart for enhver, blev 250.000 arbejdere pludselig sendt i strejke for en 10-øre!

Formålet var at fremstille overenskomstforhandlingerne som den helt store konflikt og bremse den bølge af vilde strejker, som gik over landet på den tid, ved at lukke gassen ud af ballonen.

Taktikken lykkedes delvis. Bortset fra nogle få steder, som f.eks. Dansk Eternitfabrik ved Ålborg, hvor arbejdsmændene gik i proteststrejke mod forliget, så snart det var indgået, dalede strejkeaktiviteten efter alt at dømme de første par måneder efter overenskomsten.

NY STREJKEBØLGE

Men i løbet af '73 og begyndelsen af '74 har de voldsomme prisstigninger afsløret, hvad det virkelige indhold af sidste overenskomst var: en sækning af reallønnen. Og svaret har været vilde strejker. Således oplyser Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, at der er sket en firdobling af strejkerne på slagterierne i sidste halvdel af '73. - 30 strejker i andet halvår, mod 7 i første.

En undersøgelse af Ole Andersen (flv. red. v. Fagbladet) viser også, at der i gennemsnit har været 2 strejker om dagen siden den nye arbejdsretslov trådte i kraft den 1. juli 1973.

En gennemlæsning af Land og Folk fra de sidste 2½ måned viser at der har været ikke mindre end 36 strejker, når vi ser bort fra strejkerne i forbindelse med Hope-sa-

gen. Kun 2 af disse strejker varede mere end 2 dage. Det var strejkerne på Skive Andelslagteri og Bryggeriet Neptun (en del af De Forenede Bryggerier Carlsberg/Tuborg). Begge drejede sig om lønkrav, og ingen af dem førte til opfyldelse af kravene.

Langt den største del af de 36 strejker drejede sig om lønkrav, i mange tilfælde forårsaget af forældede akkordaftaler. Men ikke mindre end 6 strejker drejede sig om genantagelse af fyrede kammerater, og 6 andre strejker gik på urimelige arbejdsforhold af forskellig art. Anledningen var ofte provokationer fra arbejdsgivernes side. Kun een strejke drejede sig om genantagelse af en fyret tillidsmand.

I 7 af de 36 strejker blev arbejderens krav opfyldt, i 10 tilfælde delvist, eller slet ikke. I 19 tilfælde er strejkens resultat ikke registreret.

HVAD VISER DET?

Sådan en undersøgelse skal tages med al muligt forbehold. Hver eneste dag er der strejker, der aldrig når frem til nyhedsmedierne. Endvidere ser Land og Folk jo tingene gennem deres egne småborgerlige briller, og strejkerne bliver ikke fulgt op.

Men selv en overfladisk undersøgelse som denne viser rigtigheden af KAM-1's faglige linie, der udtrykkes i vores paroler: LEVE DE VILDE STREJKER-SKUB FAGFORENINGEN TIL SIDE Når arbejderne vil slå igen mod kapitalisternes provokationer, eller slås for bedre løn vælger de den eneste mulige vej: Vild strejke på tværs af fagforening og fagretslige regler.

Fortsættes side 7

Krigen i Mellem-østen

Palæstinensisk partisan

Se midtersiderne

1. MAJ

Se side 2.

Nu:
8 sider

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123456

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F. FA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

bejdet på arbejdspladserne. Den periode, hvor afgrænsningen over for den småborgerlige socialisme mange forskellige retninger var det vigtigste for os, er ved at være over. Konkret betyder det en offensiv propaganda og agitation i og omkring ARBEJDERBLADET. En klar stillingtagen ikke blot til de grundlæggende ting, men til alle forhold, der optager arbejderne.

På arbejdspladserne betyder det oprettelse af propagandacirkler. Disse har til opgave at styrke salget af ARBEJDERBLADET, forestå arbejderkorrespondance fra arbejdspladsen og lede organiserede studier af bladet. Dertil kommer den mundtlige propaganda og agitation overfor arbejdskammeraterne som sikrer kommunismens udbredelse i arbejderklassen.

I boligområderne betyder det opbygning af kritik af bladet og diskussion med folkene om den politiske linie. Formålet er her at arbejde på oprettelse af grupper i boligområderne, som plannæssigt samles og diskuterer og kritiserer bladet og den politiske linie.

På denne måde sikrer vi, at bladet i langt højere grad kan varetage arbejderklassens interesser og behandle de ting, der interesserer og står uklart. Betingelsen for at udvikle politikken er, at vi forbinder os med arbejderklassen.

Forbundets kommende opgaver bliver således at vende blikket udad, at hvert medlem, alle sympatisører og andre tilknyttede til forbundet fører politikken ud i arbejderklassen.

På denne måde lægger vi grunden til det næste skridt: propagandaorganisationen med kommunistiske celler på arbejdspladserne og i boligområderne.

15. 4. 1974

Svejsereg

Fortsat fra side 1

tsjene vores interesser er dog ikke det værste ved den. Endnu værre er den måde som håndbogen er blevet udgivet på. Ved at lade svejseskubberne på værterne være medudgivere af håndbogen har man givet dem en lejlighed til at spille progressive.

At man kunne få svejseskubberne til at være medudgivere af SH skyldes blandt andet at den ikke indeholder et afsnit som fortæller svejserne hvordan kampen skal føres. I et sådant afsnit ville man nemlig være tvunget til at angribe fagforeningerne, som idag er den største hindring for arbejdernes kamp mod de farer og gener vi møder i den kapitalistiske produktion. I et sådant afsnit måtte man pege på den vilde strejke som våbenet.

"GØRE NOGET FOR ARBEJDERNE"

Men den fejl har håndbogen tilfældes med alle de andre rapporter der er blevet udgivet om hvor farligt arbejdsmiljøet er: Slagterirapporten, bryggerirapporten, malerrapporten, osv. De opregner allesammen en hel masse ulemper og farer fra arbejdspladsen - som regel ting som arbejderne ved i forvejen - men de går langt uden om det der drejer sig om: at det kun er ved at kæmpe at vi kan vinde nogen forbedringer, at det kun er ved at tage magten i samfundet at vi kan indføre nogen menneskelige arbejdsforhold.

At disse rapporter alligevel er en torn i øjet på fagpamperne fik vi et eksempel på fornyllig, hvor Centralorganisationen af Metalarbejdere og Arbejdsgivernes sammenlutning i Jernet bekendtgjorde, at fra nu af må der ikke foretages undersøgelser på arbejdspladserne uden deres medvirken og godkendelse.

Nettet strammes om alle de studenter der gerne vil "gøre noget for arbejderne". Skal de tage skridtet fuldt ud og gå i direkte samarbejde med fagforeningerne, og deltage aktivt i tilsløringen af virkeligheden? Eller begynder de at tænke over hvordan deres specialviden kan bruges i en rigtig politisk sammenhæng, som et led i kampen for arbejderklassens selvstændige organisering?

fhv DFG-folk
 nu KA m-1

1. maj

1. maj er arbejderklassens internationale kamp- og festdag. Siden 1889 har arbejderklassen overalt i verden fejret denne dag og gjort status over proletariatets sejr og nederlag.

I de socialistiske lande: Kina, Albanien, Nordkorea og Nordvietnam, fejrer arbejderklassen 1. maj i deres egen stat i fuld gang med opbygningen af socialismen og sikringen af proletariatets fortsatte ledelse. I disse lande er 1. maj ikke blot en festdag for socialismens sejr og opbygning, den er også en solidaritetsdag med hele verdens arbejderklasse. De socialistiske lande, som er omgænsede af imperialistisk og social-imperialistisk fjende, har brug for verdensproletariatets støtte for at fastholde de landvindinger, som socialismen har gjort. De socialistiske lande er ikke blot disse arbejderes fædreland, de er også vores. Den kamp, vi fører mod borgerskabet, er en kamp for socialisme og samtidig en kamp til støtte for de socialistiske lande, foruden at den er en støtte til de undertrykte folks kamp og til arbejderklassens kamp i andre kapitalistiske lande.

REVOLUTIONEN ER HOVEDSTRØMMEN I VERDEN I DAG

Folkene i de undertrykte lande viser vejen og står i spidsen i kampen mod USA-imperialismen og Sovjetunionens social-imperialisme. Det vietnamesiske folk tvang USA-imperialismen i knæ, og fik Paris-aftalen i stand. Saigon-juntaen eksisterer fortsat, og USA har endnu ikke opgivet håbet, men selv om kampen i Vietnam ikke er afsluttet, og på trods af USA's og Saigon's stadige brud på våbenhvileaftalen, er ingen i dag i tvivl om, at det vietnamesiske folk har vist vejen for folkene i de undertrykte lande, og at de er de virkelige sejrherre i Vietnam.

Det cambodianske folk er ved at have afsluttet første fase af deres kamp for frihed, uafhængighed og selvstændighed. Også her har USA og deres marionetter, repræsenteret ved Lon Nol-kliken, lidt et sviende nederlag.

De afrikanske befrielsesbevægelser i de portugisiske kolonier Angola, Mocambique og Guinea-Bissau har ligeledes overtaget og er ved at tvinge de portugisiske kolonialister, understøttet af USA-imperialismen, i knæ.

De palæstinensiske og arabiske folks kamp i Mellemøsten viser, hvorledes imperialismen og social-imperialismen er i vanskeligheder også i dette område. De to supermagter forsøger at opretholde en tilstand af hverken krig eller fred, men folkene ønsker frihed, uafhængighed og selvstændighed.

I Chile led arbejderklassen et sviende nederlag. Den vej, Allende og folkefronten stod for, blev tilintetgjort af det militærkup, generalerne gennemførte, understøttet af USA-imperialismen. De chilenske arbejdere blev hårdt og brutalt slået af fascistjuntaen, takket være det chilenske revisionistparti, der på samme måde som DKP herhjemme, følger revisionisterne i Kreml og dermed den absurde teori om "fredelig overgang" til socialismen. De chilenske arbejdere stod uden våben, da militæret satte ind. Det er dyrekøbte erfaringer, arbejderklassen der har måttet betale, men den vil rejse sig i nye kampe, ledet af en revolutionær teori.

DET IMPERIALISTISKE VERDENS-SYSTEM

Igennem de sidste år har det imperialistiske verdenssystem været rystet af adskillige valutakriser. En

handelskrig er under opsejling mellem de imperialistiske blokke og lande. De imperialistiske lande lider under de stadige vanskeligheder på grund af planløsheden og anarkiet i den kapitalistiske produktion.

Den imperialistiske blok dannede EF, som markerer sig stadig mere selvstændigt overfor USA og Sovjetunionen, volder disse blokke stadig større vanskeligheder. USA's stilling som den suverænt dominerende imperialistiske blok er på retur, og EF, Japan og Sovjetunionen på vej opad. Vi behøver blot se på social-imperialismens udplyndring af de arabiske lande, hvor de køber billig naturgas og sælger det til Europa til den firedobbelte pris, eller til deres imperialistiske politik overfor Indien, samt deres støtte til Israel. Socialimperialisterne viste også tydeligt deres rette ansigt under mineblokaden mod Nordvietnam, hvor de i overensstemmelse med USA forholdt sig tavse, eller deres mangel på støtte til de indokinesiske folks kamp. Hvor mange moderne raketter og missiler har Sovjetunionen leveret til Nordvietnam? Ingen. De våben, der kunne have sat en effektiv stopper for USA's sønderbombning af landet, udeblev fuldstændig!

Igennem de sidste år har Sovjetunionen stadig øget sin omringning af Kina. Gennem social-imperialismens udvidelse af deres indflydelse i Indien, deres aktive medvirken til splittelsen af Pakistan og oprettelsen af Bangla Desh, samt deres medvirken ved kuppet i Afghanistan og indsættelse af en lydregering der, tjener altsammen til en styrkelse af denne omringning. Dertil kommer sovjet-revisionisternes stadig større troppekonzentration langs hele den kinesiske grænse.

De to supermagters tale om fred og afrustning er intet andet end et skjul for deres oprustning. Vi kan blot nævne det pres, USA har lagt på Island, efter at regeringens besluttede at nedlægge amerikanernes militærbase, Keflavik, eller USA's og Sovjetunionens fortsatte udbygning af deres missiler og raketsystemer, bla. med de våbentekniske erfaringer de har indhøstet under Oktoberkrigen i mellemøsten.

ARBEJDERNES KAMPE I EUROPA

På ethvert tidspunkt, hvor de kapitalistiske lande er i vanskeligheder, kaster de byrderne på arbejderklassen. Samtidig er arbejderklassen gået til kamp mod de forringede levevilkår. I Europa har arbejderne rejst sig spontant og gennemført storstrejker, fabriksbesættelser og demonstrationer. Vi behøver blot at nævne minearbejderstrejken i England, metalarbejderstrejken i Vesttyskland, som omfattede 53.000 arbejdere, samt de mange arbejdskampe i Italien og Frankrig. Fælles for alle disse kampe er, at de er foregået uden nogen egentlig kampledelse. Arbejderklassen mangler i samtlige disse lande sit kommunistiske parti.

DANMARK

Herhjemme har Venstre og Socialdemokratiet rustet sig til opgaven med at løse kapitalens problemer. Det, der tynger kapitalisterne mest, er det stadig stigende under-skud på betalingsbalancen og den galopperende inflation.

De første skridt, Venstre og Socialdemokratiet har foretaget, er nedskæring af bygge- og anlægsarbejdet med tilsvarende arbejdsløshed til følge. Dernæst kommer kapitalens offensiv mod arbejderne med udhuling af akkorder og bonusordninger. Senest har Anker Jørgensen foreslået et nærmere samarbejde mellem Venstre og det Radikale Venstre, som skal munde ud i en indkomstpolitisk løsning. Hvad det betyder, ved vi kun alt for godt. "Helhedsløsningen" fra

først i 60'erne er et lærerigt eksempel.

EF-velsignelserne, som de blev prædikeret forud for folkeafstemningen, står som et lysende eksempel på Socialdemokratiets bedrageri, åbenlyse løgne og fortællelser. Prisstigningerne på fødevarer og andre nødvendige livsfornödheder har slået bunden ud af enhver arbejderfamilies pengepung.

ENHED I ARBEJDERBEVÆGELSEN

1. maj er den dag, hvor arbejderklassen skal manifestere sin beslutsomhed til at føre kamp mod borgerskabet og mod imperialismen og socialimperialismen, for den socialistiske revolution. Men indenfor arbejderklassen findes der ikke en sådan enhed i dag. Flertallet af arbejdere befinder sig stadig under socialdemokratiets indflydelse, omend dette greb er ved at slækkes. Folketingsvalget og kommunevalget viste klart arbejderklassens utilfredshed med den socialdemokratiske politik, og arbejderne kastede ud i stor udstrækning deres stemmer på de småborgerlige partier. For de militante arbejderes vedkommende først og fremmest DKP.

Markerer denne tilgang til DKP en vis enhed og beslutsomhed i kampen mod borgerskabet og imperialismen og social-imperialismen? Nej, langt fra.

Den linie, DKP følger, er ikke den selvstændige kamps vej. DKP leder enhver utilfredshed og spontan rejssning ind i parlamentariske og

lovlige baner. Det gælder i kampen på arbejdspladserne, og det gælder i kampen om magten i samfundet.

DKP: ENHED MED SOCIALDEMOKRATIET

DKP er fortalere for, den linie, der opretholder illusionerne om fagforeningerne, at det blot er et spørgsmål om udskiftning af Thomas Nielsen og et par stykker mere. De har ikke fattet, at fagforeningerne er en tabt organisation for arbejderne, der i dag kun tjener arbejdsloshedsinteresser. I forholdet til Socialdemokratiet indskrænker DKP sig til blot at kritisere. Linien for deres forhold til dette reaktionære parti har Knud Jespersen glimrende skitseret:

"Jeg har bestræbt mig på at vælge mine fjender med omhu. Anker Jørgensen hører ikke til fjenderne. Vi har kendt hinanden i vores unge dage, og på et eller andet tidspunkt må vi sammen tage magten fra dem, der er vores fælles fjender." (Aktuelt, sep. 73)

I fuld overensstemmelse med denne linie har Knud Jespersen da osse for ganske nylig, snakket om en fælles front bestående af Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og DKP, som skulle samarbejde om et fælles oplæg til det næste valg, som Knud Jespersen forventer kommer i oktober.

DKP's prædiken om den "fredelige overgang" til socialisme tjener ligeledes reaktionen. I stedet for at forberede arbejderklassen på det uundgåelige væbnede oprør, spreder de den absurde teori, at kapitalisterne nok frivilligt skal give magten fra sig, når arbejderne i tilstrækkelig

stort antal kræver det. Hvad dette utopiske hjernespid har kostet arbejderklassen ved vi fra bla.

Chile og Indonesien, hvor arbejderklassen blev slået takket være revisionistpartierne prædiken om "fredelig overgang".

Den socialisme, DKP er fortalere for, er den, revisionisterne i Kreml står for. En "socialisme", der ser de undertrykte folks kamp mod imperialismen som en trussel mod verdensfreden, en "socialisme" som i "verdensfredens" interesser tillader USA og Sovjetunionen at optræde som verdens politibetjente.

Vi er ikke fortalere for en sådan socialisme, men ser det istedet som vores opgave at føre en kompromisløs kamp mod såvel Sovjet-revisionismen som dens fortalere herhjemme.

De mange forskellige smågrupper, der omkranser DKP, forsøger at afgrænse sig fra denne hovedkraft i den småborgerlige socialisme. Men hverken i teori eller praksis lykkes dette for dem.

KAm-1

Vores linie er klar: Vi afviser principløsheden og smågruppernes opportunisme. For os drejer det sig om at fastholde den kommunistiske linie, at stå fast på klassekampens grund.

Vi kender de forskellige angreb på os fra DKP og de andre småborgerlige grupper side: Vi er sekteriske og ekstremister, som isolerer sig fra arbejderklassen og ikke va-

retager arbejderne interesser i den daglige kamp på arbejdspladserne.

Intet er mere forfejlet. Lad os slå fast, at KAm-1 ikke er nogen magtfuld strømning i arbejderklassen. Den kommunistiske arbejderbevægelse udgøres i dag kun af forholdsvis få kammerater, som står spredt og isoleret på arbejdspladserne, men som dog har et blad og et forbund at støtte sig på.

Vores parole "LEVE DE VILDE STREJKER" er linien i den daglige kamp på arbejdspladserne. Denne parole udtrykker den selvstændige kamps vej, som giver arbejderklassen selvtilid og kamperfaring. Den linie vil uundgåeligt tage til i omfang, den vil vokse frem af arbejderklassens begyndende bevægelse. Vi behøver blot at se på de strejker, der har været i det sidste års tid, for at forvisse os om, i hvilken nøje overensstemmelse denne parole, denne linie, er med arbejderklassens spontane kampe.

Men vi ligger ikke under for spontaniteten i arbejderklassen. Det er vores opgave at indvirke på denne bevægelse således, at arbejderne efterhånden indser nødvendigheden af opbygningen af et kommunistisk parti. Et parti som ikke blot skal lede arbejderklassen i styrtelsen af en regering, og heller ikke blot i omstyrtelsen af et samfundssystem, som undertrykker og udbytter den arbejdende klasse, men også et parti, som kan opbygge det samfund som befrier arbejderklassen, det socialistiske.

Her står forbundet i dag overfor den opgave at styrke og udvide ar-

Besøg i en studiekreds

For at få et nærmere indblik i, hvad der foregår på en studie-cirkel besøgte vi en aften en sådan på Nørrebro i København.

To mand var fraværende p.g.a. influenza, og tilbage sad 3 fabriksarbejdere og en lærerstuderende, og gennemgik studiepjecen om Partiet af Stalin og Lenin.

Vi spurgte hvorfor, det er nødvendigt at deltage i en studiekreds for at blive medlem.

Studielederen Poul siger:

Et af formålene er at sætte nye kammerater ind i den videnskabelige socialisme og desuden får man også et indblik i organisationen, hvad er politik den fører. Man skal opnå at man kommer til enhed om politikken sådan at man ved hvad det er for et arbejde, man går ind til.

Lis, der er kranfører tilføjer: Det er vigtigt, når man har afdelinger i flere byer, at der en ensartet skoling af de nye medlemmer, så man ved at alle kammeraterne i afdelingerne rundt omkring i landet er enige om de grundlæggende ting.

Viggo, lærerstuderende: Der er også det, at i studiecirklen, hvor man opsamler sympatiserende, der lærer man de første kammerater at kende, det er det første forhold man får til organisationen, der er det godt, at man kommer sammen med nogen der er nybegyndere ligesom een selv, det er der man lærer kammeratskabet at kende. I begyndelsen var vi jo allesammen lidt generede for at udtale sig, men når vi allesammen er i samme båd, så er der ikke nogen der sidder og gør sig til bedste over at de ved mere, og efterhånden lærer man at udtale sig og formulere sig og man lærer at argumentere.

Hvordan går det med at forene de forholdsvis teoretiske studier med de kontante problemer, som man til daglig diskuterer med sine kammerater?

Hanne, fabriksarbejderske: Gennem studierne får man et indblik i hvad det kapitalistiske samfund indebærer, man begynder at se klassemæssigt på de ting der sker. Når der f.eks. kommer et forslag fra socialdemokratiet, der måske ser godt ud, så ved man hvilken klasse de repræsenterer, at det ikke er til arbejderklassens fordel, så kan man meget lettere gennemskue det og forklare kammeraterne, hvordan det reaktionære indhold er pakket ind i arbejdervenlige fraser.

Poul: Vi holder os heller ikke udelukkende til de klassiske tekster, vi diskuterer jo også vores blad, og hvordan vi skal fremlægge de aktuelle synspunkter der kommer frem der.

Vi prøver også at tage aktuelle begivenheder, der sker, op for at lære at anvende klassikernes metode til at forstå problemerne. Det er jo faktisk

tisk det formål studierne har, men det er også det der er det aller-sværeste.

Hanne: Man kan slet ikke undgå at det man diskuterer på studiecirklen, det optager een, og bevidst eller ej, så kommer man frem med de argumenter man har fundet ud af når man diskuterer med kammeraterne. Man snakker jo tit om de stigende priser og om at pengene ikke slår til. Men da vi havde gennemgået Marxismens Politiske Økonomi, kunne jeg mærke, at jeg meget bedre kunne forklare mine arbejdskammerater hvordan prisstigninger og inflation hænger sammen med selve det kapitalistiske system.

I begyndelsen hvor jeg begyndte at interessere mig for socialismen, da gik man jo mere rundt og sagde: Ned med kapitalismen hver gang man snakkede om et eller andet misforhold.

Studiekredsen i arbejde

Men det bliver folk jo hurtigt trætte af at høre på. Så kan man mærke, at det er nødvendigt at man hele tiden studerer og undersøger sagerne, så man kan komme med nye konkrete argumenter og fakta. Og selv om man måske i begyndelsen bliver stemplet som en fanatiker, så kan man mærke at folk bliver interesseret i at snakke, fordi man kan forklare de ting der sker og sætte dem ind i den rette sammenhæng. Mange kammerater som i starten var ligeglade med hvad man sagde, bliver på denne måde langt mere interesseret.

Lis: Noget af det første jeg lærte at argumentere for var at, det er arbejderne der skaber produktionen, at al værdi kommer fra arbejderklassen, og at der er noget galt i samfundet, når det er dem der faktisk har det dårligst.

Folk kan også godt se at det er ved at være slut med de gode tider, og vi er på vej ind i en økonomisk krise, og de er også klar over, at det først og fremmest er arbejderne det kommer til at gå ud over. Men så er problemet jo, hvad man skal gøre ved det. Der er socialismen og revolutionen jo et noget fjært perspektiv, men man kommer jo ind på det, når man skal forklare hvorfor man er aktiv i en forholdsvis lille organisation som KAM-1.

Mange folk de tror jo at DKP faktisk går ind for revolutionen, selv om de har propaganderet for den fredelige vej til socialismen i over 25 år. Når man forklarer at det er en håbløs teori, og at det er umuligt at ændre DKP indefra, til et revolutionært parti, så er der nogen der godt kan se at man må begynde forfra.

Poul: De steder, hvor DKP har tilhidsfolk, der kan folk jo også se, at der overhovedet ikke i praksis er nogen forskel på en tillidsmand der er DKPer Sfer eller socialdemokrat. Men for kunne forklare folk det, så er det jo nødvendigt, at man selv kender den kommunistiske teori, for at kunne vise, hvor langt DKP er fra marxismen-leninismen.

Viggo: Jeg har også lagt mærke til at når man diskuterer med DKPer eller DKUer, så siger de jo gerne at de er marxister - men når man kommer ind på de konkrete problemer, så kan man mærke at de faktisk ikke kender den revolutionære teori. De betragter Marx og Lenin som noget respektabelt men forældet.

Lis: Min søster og hendes mand gik ind i DKP samtidig med at jeg begyndte i KAM-1. Der kan jeg mærke forskel. Om de grundlæggende ting i klassekampen ved de så at sige intet. De kom ind i en miljø-gruppe der hvor de bor, og det de diskuterer og undersøger, det er hvor hurtigt bilerne kører i deres gade, og hvordan børnene skal komme over i trafikken, og hvor meget fabriksrøg der er i luften. Det er også vigtigt, men der stilles slet ikke krav til DKP'erne om at man skal studere den videnskabelige socialisme. Hvis de begyndte på det, så ville de jo osse opdage, hvor råddent DKP-leddens politik i grunden er.

Men teori og praksis skal jo forenes, hvordan ligger det med at deltage i organisationens arbejde mens man studerer?

Poul: For de intellektuelle, der deltager i studiekredsen, der stiller vi krav om at de gennem en længere periode deltager i bladsalget, så vi ved at de ikke bare kommer for at snakke men at de har bevist at de aktivt vil være med til at udbrede den videnskabelige socialisme i arbejderklassen. Men flertallet af deltagerne skal altid være arbejdere, og der gælder kravet ikke. De skal først komme ind i den politiske linie og de skal selv indse hvorfor det er nødvendigt at agitere og propagandere. Så kan de begynde at afsætte et par blade til deres kammerater og bekendte efterhånden. Mange arbejdere er jo osse hægt godt op med hårdt arbejde og familien der skal passes. Der må det jo afhænge af hvor meget tid og hvor mange kræfter de har. Det vigtigste er, at de repræsenterer organisationen overfor deres arbejdskammerater, og forsvare den politiske linie.

Derudover er der jo stadig flere aktiviteter de kan deltage i efterhånden som organisationen vokser. Der er

KAM-1's sommerlejr

Mange kammerater har stillet spørgsmål om forbundets sommerlejr på Ulfborg ved Ringkøbing i tiden 14-21 juli, og vi vil derfor redegøre for hvorledes den vil komme til at forme sig. Alle enkeltheder er imidlertid endnu ikke afklaret, så vi må indskrænke os til at lægge den linie frem, som vi arbejder ud fra.

Når vi afholder en sommerlejr er det for at benytte den lejlighed som ferien giver til at styrke forbundet gennem en styrkelse af kammeratskabet og skoling, samt opsummeringen af vores erfaringer med arbejdet i forbundet. Det sker ved, at kammerater fra alle afdelinger mødes, lærer hinanden at kende, udveksler erfaringer om arbejdet, og giver hinanden ideer og vejledning i udformningen af agitationen og propagandaen. Det sker gennem fælles skoling, som bidrager til at styrke os ideologisk og politisk. Der er her en oplagt chance til at studere med kammerater fra andre afdelinger og sætte sig grundigt ind i nogle områder, som f.eks. arbejdet på arbejdspladserne eller i arbejdet som studieledere osv.

Sommerlejren skal selvfølgelig ikke blot være studier fra morgen til aften, der skal også være tid til at slappe af. Vi skal have tid til at dyrke lidt idræt, badning og fodboldspil. Vi skal styrke kammeratskabet i forbundet, opfriske de revolutionære sange og opmuntre hinanden til at gøre en kraftig indsats efter ferien.

For at studier og skoling, opsummering af erfaringer fra hele landet skal kunne styrke forbundet er det nødvendigt, at vi planlægger arbejdet og sætter det ind i faste rammer. Vi opbygger derfor lejren med følgende indhold:

- 1) Opsummering af erfaringer fra vores arbejde.
- 2) Studier omkring forskellige emner.
- 3) Oplæg med efterfølgende diskussioner.

På et senere tidspunkt vil deltagerne få nærmere information om de forskellige emner og få materiale tilsendt om lejren.

sommerlejrudvalget.

Til studiekreds med Lenin

Babuskjin, som var en af de bedste revolutionære arbejdere i det illegale russiske parti, fortæller i sine erindringer om, hvordan han begyndte sin politiske virksomhed ved at deltage i en studiekreds, hvis leder var en vis V.I. Lenin, Babuskjin skriver:

"En ny bekendt af mig, en arbejds-kammerat fra fabrikken, som stod i forbindelse med de revolutionære, organiserede studiekredsen. Det blev mit kammer, som gik for at være 'klasseværelse' fordi det lå bekvemt, og fordi der ikke boede nogen udenforstående. I cirklen deltog 6 'elever'. Undervisningen begyndte med Marx politiske økonomi. Cirklelederen forklarede denne videnskab for os, mundtligt og uden hjælp af noget hæfte. Han forsøgte som oftest at få os til at gøre indvendinger og at diskutere. På sin medrivende måde fik han en til at forsøge at bevise rigtigheden af ens standpunkter overfor de andre. På den måde blev vore timer sammen meget levende og interessante. De havde til formål at øve os i at fremsætte som talere. Denne metode var desuden den bedste til at klargøre alle spørgsmål for tilhørerne. I alle til-

fælde var vi meget tilfredse med 'forelæsningserne' og forbavsedes gang på gang af vor lærers kundskaber. For sjov plejede vi at sige, at han havde tabt håret på grund af altfor stor klogskab.

Samtidigt stimulerede disse forelæsninger os til selvstændigt arbejde og indsamling af materiale. Vi fik spørgeskemaer af vores lærer og for at besvare disse spørgsmål måtte vi omhyggeligt studere og observere livet i fabrikkerne. Når jeg arbejdede i fabrikkerne forsvandt jeg stadig oftere til de andre værksteder under forskellige påskud, men faktisk kun for indhente nødvendige oplysninger ved at studere og spørge mig frem.

Min værktøjskasse var efterhånden altid fuld af små huskesedler. I midtspasen forsøgte jeg at nedskrive antallet af arbejdstimer og lønningerne i vores værksted. Den største forhindring for denne 'spion' virksomhed var naturligvis mangelen på fritid.

Trods alt gik arbejdet fremad'.

Lenin og Babuskjin

alt det praktiske med at lave blade og pjecer, vi holder kammeratskabsaftener, hvor man diskuterer et eller andet emne. Vi har f.eks. lige haft en aften hvor vi så film fra Albanien og diskuterede om proletarietets diktatur. Og vi er også ved at træffe forberedelser til at lave en kulturforening.

Hanne: Når man går i studiecirklen begynder man jo også at få kontakt med den afdeling hvor man bor, og deltager i bladkritik-møderne. Der kommer man jo også ind på de aktuelle problemer og lærer kammeraterne at kende og begynder at

komme ind på KAM-1's opgaver, f.eks. med at opbygge revolutionære celler på arbejdspladserne og i diskussionerne om, hvordan kampen skal føres mod de andre politiske retninger. Der får man ligesom sat studierne ind i den rette sammenhæng, om at det det gælder om, er at løse alle de forskellige problemer der ligger på vejen mod at skabe det kommunistiske parti, der kan lede arbejderklassen frem til den socialistiske revolution, hvor vi skal knuse den borgerlige stat og opbygge vor egen arbejderstat.

Arbejder-slut op om KAM-1 meld dig til grundskoling

I alle byer, hvor KAM-1 er repræsenteret, er der grundskolings-kurser for folk, der ønsker at blive medlem af KAM-1.

KAM-1 er ikke nogen småborgerlig vælgerforening eller en akademisk diskussionsklub, men derimod en organisation af aktive revolutionære, der bygger deres praktiske arbejde på den videnskabelige socialisme, således som den er skabt og videreudviklet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tse-tung.

Derfor går vejen til medlemskab også over deltagelse i en grundskoling, hvor deltagerne får et første overblik over de grundlæggende revolutionære skrifter.

Vi opfordrer alle arbejdere, der har indset, at vi behøver et nyt revolutionært arbejderparti i kampen for socialismen til at gå med i KAM-1s

grundskoling.

- Kurset går over 10 aftener og omfatter:
1. Introduktionsmøde
 2. Den historiske materialisme
 3. Dialektikken
 4. Erkendelsesteorien
 - 5.+6. Marxismens politiske økonomi
 7. Staten
 8. Partiet
 9. KAM-1s politisk platform
 10. Opsummering med henblik på forberedelser af kommende studiekredse.

Supermagterne og "freden" i Mellemøsten

OKTOBERKRIGEN SIDSTE EFTER-ÅR I MELLEMØSTEN VAR PÅ MANGE PUNKTER ET KONCETRERET UDTRYK FOR HOVEDTENDENSEN I VERDEN I DAG: DE UNDERTRYKTE LANDE OG FOLKS FORSTÆRKEDE KAMP MOD IMPERIALISMEN, OG ISÆR MOD DE TO SUPERMAGTERS HERREDØMME.

I sig selv var Oktoberkrigen et udtryk for de arabiske regeringers selvstændige optræden overfor – og på trods af – supermagterne og deres hensigter i det mellemøstlige område: Den brød med supermagternes "hverken krig eller fred" – politik.

Men Oktoberkrigen medførte også flere positive resultater, som siden da har været afgørende for supermagternes handling i området.

For det første: Den arabiske enighed i form af olieboykotten. Den arabiske enighed blev smedet frem af krigen, og selv om det i en vis udstrækning er lykkedes supermagterne at opsplitte den arabiske front mod Israel (mere herom senere), er olieboykotten blevet gennemført med en hidtil uset beslutsomhed fra de olieproducerende landes side. Olieboykotten indeholder flere vigtige fremskridt i kampen mod imperialismen. Dels indebærer den, at landene i den tredje verden endnu en gang afslørede det imperialistiske systems svaghed, dette, at det for at eksistere er afhængigt af udbytningen af de koloniale lande. Dels indebærer den en proces mod frigørelsen af selve olien. Producentlandene sætter nu i en vis udstrækning selve priserne og de er også begyndt at slutte direkte kontrakter med forbrugerne. De er altså så småt begyndt at gå uden om oleselskaberne – de oleselskaber, der, ifølge egne oplysninger, havde en profit for tredje kvartal 1973, der lå 80% over samme periode 1 år tidligere. Disse kæmpeprofitter har selskaberne høstet ved at benytte den arabiske olieboykot som påskud for at sætte priserne kraftigt i vejret. Kendsgerningen er, at de arabiske lande kun får en brøkdel af den pris, vi betaler for olieprodukterne i detailhandelen.

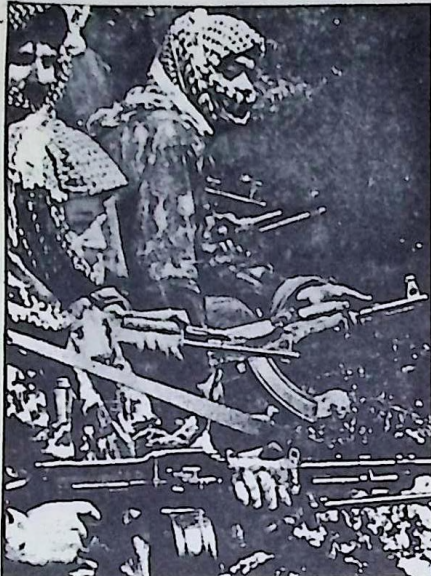
BEVÆGELSE BLANDT DE ARABISKE MASSER.

For det andet: Opsvinget i de arabiske folks kamp. I modsætning til de tre tidligere krige i Mellemøsten resulterede Oktoberkrigen ikke i en passivisering af masserne – den revolutionære anti-imperialistiske bevægelse udvikler sig fortsat – om end spontant og uorganiseret.

I Kuwait gennemførte oliearbejderne i november og december-73 en strejke, som mandede ud i nationalisering af oleselskabernes ejendom.

I Ægypten har kravene på en fortsat krig en dyb folkelig forankring, hvilket har tvunget Sadat til gennemgribende omplaceringer og afskedigelser både indenfor hæren og statsledelsen.

I Syrien har Assad – trods pres fra social-imperialismen – fortsat på den anti-imperialistiske vej – i stor udstrækning som et resultat af massernes krav.

Opsving i de arabiske folks kamp.

I Oman har Iran forstærket sine besættelsestropper med 6-7.000 mand, idet den revolutionære befrielsesfront PFLOAGs fremgang ikke har været til at standse.

HETZ MOD ARABERNE.

Dette har igen fået til følge, at en massiv araberhætz er blevet sat igang i hele den kapitalistiske verden – herhjemme med socialdemokratiet i spidsen. Det danske socialdemokratis intime forbindelser med de social-fascistiske partifæller i Israels "Arbejderparti" er et kapitel for sig. Araber-hetzen er den naturlige anden side af dette venskab. Israel fremstilles som den lille, uskyldige og fredelige stat, som konstant trues på livet af de brutale og aggressive arabere. Et typisk eksempel var forsiden af Aktuelt d. 3/4-74, hvor det med de fedeste typer stod at læse: "Alle Israels byer trues af missiler", og hvor indledningen til artiklen lød: "Bombetruslen hænger nu som et knugende tryk over alle israelske byer efter advarsler udstedt af regeringen i går."

IMPERIALISTERNES TAKTIK.

Oktoberkrigen var, som tidligere nævnt, i sig selv et nederlag for imperialisterne. "Hverken krig eller fred"-situationen, som de i fællesskab havde opretholdt siden 1948, og Syriens resolute nandlen. Allerede under krigen begyndte supermagterne at manøvrere for at få den afsluttet og for at genoprette "hverken krig eller fred"-situationen.

Som bekendt lykkedes det supermagterne at få en ende på krigen allerede efter 14 dage. Trusler om afbrud af våbenleverancer, intervention og lignende tvang Ægypten og Syrien tilbage. Dette var en sejr for supermagterne – men den var begrænset og på ingen måde tilfredsstillende. For at kunne indtage den magtposition, de havde før krigen, måtte de genoprette "hverken krig eller fred"-situationen, hvilket var vanskeliggjort ved, at styrkebalancen i Mellemøsten under krigen var forandret til revolutionens fordel.

SUEZ-AFTALEN.

Supermagterne har uden tvivl haft fremgang for deres interesser efter våbenhvilen. Således var indkaldelsen af Genevekonferencen en sejr for supermagternes taktik hvilket bl.a. kom til udtryk i, at Kissinger og Gromyko var næstformænd på konferencens første dag.

De to supermagter planlagde og skrev den "tropeadskillelsesaf-tale", som var Genevekonferencens første resultat. Aftalen går

i korthed ud på følgende: De israelske tropper evakueres fra den vestlige Suez-bred til en linje 30 km. inde i Sinai. Denne linje falder sammen med en bjergkæde, som kun kan passeres gennem to pas, samt langs Middelhavskysten. Mellem den israelske linje og de ægyptiske tropper, som står på Sinai i et 10 km. bredt bælte langs kanalen, skal der oprettes en "demilitariseret" zone under opsyn af FN-tropper. Denne zone skal være ca. 20 km. bred.

ZIONISTERNE ER TILFREDSE.

Der er i dag to grundprincipper for den israelske udvidelsespolitik. Det gamle: "Israels grænser går, hvor der er jødisk bosætning", og det nye: "Israels grænser går, hvor der er israelske tropper". Men Israel kan ikke holde tropper i andre lande til en hvilken som helst pris, landet tåler ikke en permanent krigsmobilisering – Oktoberkrigen tærede hårdt på Israels økonomiske og militære reserver. En linje i bjergene i Sinai er derfor perfekt for zionisterne. Derfra kan de med få midler holde en angribende hær stangen i den tid, der kræves til en mobilisering. De israelske zionister er tilfredse med aftalen. "Vi har opnået vidunderlige vilkår", udtalte Israels vicepremierminister, Jigal Allon.

SUPERMAGTERNE TJENER PÅ AFTALEN

Hvilke fordele har da USA-imperialismen og social-imperialismen af denne aftale, som de selv har planlagt og sat i scene? For det første er den en del af supermagternes bestræbelser på at opretholde en situation af "hverken krig eller fred" i Mellemøsten. Ved at Israels styrke og sikkerhed garanteres, mens de arabiske og palæstinensiske folks retsmæssige krav på ingen måde er blevet tilfredsstillet, opretholdes den spændte situation i området. USA har allerede bevilget Israel militær hjælp på 2,3 mia. dollars, og i midten af januar op-hævede Frankrig og Storbritannien alle restriktioner på våbeneksport til Mellemøsten. Også Sovjetunionen bedriver en omfattende våbenhandel med landene i Mellemøsten. Ifølge beregninger i den kinesiske avis Folkets Dagblad udgjorde den sovjetiske våbenhandel 37,5% af den totale verdenshandel med våben i 1972. Samme år eksporterede socialimperialisterne våben for over en milliard US-dollars til Mellemøsten. Under Oktoberkrigen udgjorde disse forretninger en særdeles profitabel indkomstkilde for Sovjetunionen. De erstattede til en vis grad Ægyptens og Syriens tab, men de tog sig også godt betalt for deres våben, og det i internationalt hård valuta.

Det er i ly af en hurtig og bekostelig oprustning, at supermagterne – og især Sovjet – kan bevare grebet over deres indflydelsessfærer i Mellemøsten. Samtidig er "hverken krig eller fred"-situationen selvsagt en fare for supermagterne, hvilket Oktoberkrigen viste. Den stadige spændte situation skaber protester mod imperialisternes magt og indblanding, som i det lange løb vil vokse dem over hovedet.

Fortsættes side 7

Sovjetiske jøder ankommer til Israel.

Sovjet hører til fjenderne

"Det er helt klart, hvorfor Mellemøsten er så vigtig. Det er porten til Afrika og derfor enormt betydningsfuldt for NATO. Der er enorme olieressourcer, som vi har brug for. Der er en åbning til havet, som Sovjet vil have. Dette knudepunkt i den internationale samfærdsel er så vigtig, at en dominerende stormagt i Mellemøsten kan tage strubetag på Europa... Jeg tror, at de sovjetiske ledere har gjort sig klart, at det ligger i både Sovjets og USAs interesse at betragte Mellemøsten under synsvinklen "leve og lad leve".

Det, vi må gøre, er at finde en måde at respektere hinandens interesser på uden at tillade, at det urgamle had mellem nationerne i Mellemøsten tvinger os ind i en konflikt mod vores vilje. Vi har haft mange oprigtige samtaler med russerne om denne sag, og jeg ved, at det ikke vil gavne nogen af os at blive tvunget ind i en konflikt på grund af mod-

sætningerne mellem Israel og dets nabostater. Derfor har vi al interesse i at dæmpe modsætningerne, så godt vi kan." (Præsident Nixon, marts 1972)

Præcis sådan forholder det sig. Samarbejde og rivalisering – det er kendetegnet for de to imperialistiske supermagters politik, også i Mellemøsten. Sovjetunionen påstår, at det står på de arabiske folkemassers side, men praksis fortæller noget andet. Lad os her kort op-ridsse Kreml-revisionisternes forræderiske rolle i Mellemøsten:

– Sovjet anerkender staten Israels ret til at eksistere som stat, og fornægter dermed det palæstinensiske folks nationale interesser. – Sovjet arbejder bestandigt på en "fredelig løsning" af Mellemøstens spørgsmålet, d.v.s. en løsning, som ikke tager hensyn til palæstinensernes interesser. Eftersom den "fredelige løsning" ikke er nogen virkelig løsning, er denne del af social-imperialisternes po-

DKP støtter dansk imperialism

I folkettingen åbenbarede DKP d. 28. marts sin omsorg for det hjenlige imperialistiske borgerskab ved at stemme nej til nedskæringer i "Industrialiseringsfonden for udviklingslandene" (forslaget var et led i regeringens spareplaner).

Hvad er nu dette fond, som DKP altså stiller sig op som forsvarer af? Jo, det er en speciel form for statslig finansiel støtte til danske imperialisters investeringer i de undertrykte lande.

Fonden (som også kaldes Kaffe-fonden, fordi dens midler stammer fra en forbrugsafgift på importeret kaffe fra den tredje verden) yder fortrinsvis sine investeringsgarantier til de store danske monopoler, især ØK, Carlsberg-Tuborg, F.L. Smidth og Sadolin & Holmblad. I dec. 1973 havde fonden en formue på 221 mill.kr.

Investeringerne foregår på den måde, at fonden indskyder ca. 30% af aktiekapitalen i det givne projekt, og således at det danske firma og fonden tilsammen normalt besidder aktiemajoriteten. Fonden skal ifølge sit formål kun virke som ren igangsætter, og derfor trækker den sig tilbage fra projektet, når foretagendet (normalt i løbet af nogle få år) har nået en vis økonomisk stabilitet. Det deltagende danske firma vil få forkøbsret til fondens aktier, når disse sælges. Det vil sige, at det danske imperialistfirma i løbet af et stykke tid besidder aktiemajoriteten. Industrialiseringsfonden tillader, at det danske

DKPs chef-ideolog: Ib Nørlund.

firma stiller betingelser for, hvilke lande eksporten går til, m.v.

Det er altså klart, at Kaffe-fonden ikke yder "u-landshjælp", som det så smukt hedder, men derimod hjælp til danske kapitalisters etablering i de undertrykte lande. – direkte og åbenlys hjælp til den danske imperialismes udbytning af den tredje verden.

Men DKPs begrundelse for at stemme nej til nedskæringen af fondens midler var, at der, sagde Ib Nørlund, var tale om en "nedskæring i udviklingsbistanden", uden at man fik garanti for, at nedskæringen blev overvejet på andre områder...

Et eksempel på DKPs politik i praksis: Direkte forsvar for den danske finanskapitals superprofitter i de undertrykte lande.

Supermagterne er enige i Mellemøsten: Hverken krig eller fred.

litik naturligvis også en del af deres forsøg på at opretholde "hverken krig eller fred" - situationen. - Sovjet har godkendt samtlige FN-resolitioner for "fred" i Mellemøsten. Resolutioner, som alle anerkender Israels ret til at eksistere som zionistisk stat.

- Sovjet godkendte den amerikanske Rogers-plan, hvis vigtigste mål var at knuse den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

- Sovjets indstilling til den palæstinensiske befrielsesbevægelse kan illustreres ved følgende citater fra social-imperialisternes "chefideolog", Michail Suslov og medlem af Centralkomiteens sekretariat, Boris Ponomarev (de er citerede i Journal of Palestine Studies, bd. 2, nr. 1/1972):

"Hvis araberne anvender slagordet om at knuse Israel og befri fædrelandet, som er taget fra dem, vil de aldrig få støtte fra verdensopinionen eller fra Sovjet og den kommunistiske verdensbevægelse."

Og videre:
"Det er nødvendigt at tage enkle formuleringer, som kan tydes i retning af udslettelse af Israel, op til nyvurdering."

- Sovjet har i det sidste årstid eller mere indledt en omfattende eksport af strategisk vigtige råvarer til Israel, og hertil kommer den massive indvandring af sovjetiske jøder til Israel. Mellem 1967 og foråret 1972 tillod social-imperialisterne en udvandring af jøder på omkring 35.000 pr. år. Og i 1972 var indvandringstallet nået op på 40.000. Og eftersom der dengang eksisterede udvandringsafgifter i Sovjetunionen, var det ikke hvem som helst, der havde råd til at rejse til Israel - det var først og fremmest læger, ingeniører, videnskabsmænd og andre højtuddannede personer. Vi lader selvste Moshe Dayan kommentere denne indvandrings virkninger i Israel:

"Vi har nu den militære styrke, og takket være immigrationen af jøder fra Sovjetunionen også de menneskelige kræfter, som gør det muligt at installere os overalt. Vi bør derfor udvide og acceptere oprettelsen af jødiske kolonier i de besatte områder." (Le Monde, 18/2-73).

Sådan ser socialimperialisternes politik i Mellemøsten ud. Og årsagen er enkel. Israel er den vigtigste trussel mod den arabiske revolution og mod alle nationale tendenser i den arabiske verden. Israel er skabt til denne opgave af USA-imperialismen, men i dag er dens funktion desuden på linje med Sovjetunionens interesser, som markerer truslen fra den nationale revolution i den arabiske verden lige så stærkt som USA-imperialismen.

Når de to store imperialistiske magter kæmper om verdensherredømmet, samarbejder de til tider - hver især ud fra egne, egoistiske interesser - for at skabe et falsk billede af afspænding og harmoni. Men modsætningerne mellem dem er på ingen måde forsvundet for det. Tværtimod er samarbejdet udgangspunktet for en ny, større og endnu hårdere kamp mellem dem. De interesseområder, som de har erobret og behersker, er på ingen måde evige områder. Verdens opdeling mellem imperialisterne er altid afhængig af deres givne økonomiske, industrielle og militære styrke. Når denne styrkebalance ændres, opstår uundgåeligt behovet for en ny opdeling af verden. I to verdenskrige har en sådan imperialistisk omfordeling af markeder og interesseområder fundet sted, og enhver kender kun alt for godt til, hvad det har kostet verdens folk.

Samarbejdet mellem Sovjet og USA er i dag betinget af, at de dels er relativt jævnbrydige økonomisk, samt at de dels møder en fælles og stærk modstand i folkene i de undertrykte lande. Det imperialistiske systems aggressive natur og kapitalismens ujævne udvikling bestemmer imidlertid i sidste ende, at kampen er det endelige og afgørende i forholdet mellem to imperialistiske magter, mens samarbejdet mellem dem altid er relativt og midlertidigt.

Krigen er en uløselig bestanddel af det imperialistiske system, og krigen kan derfor først afskaffes samtidig med imperialismens endelige afskaffelse, uanset om denne - som i social-imperialismens tilfælde - klæder sig i socialistiske fraser.

Portugals nederlag i kolonikrigen

I den sidste måneds tid har den hjemlige presse været fyldt med beretninger om begivenhederne i Portugal.

De borgerlige aviser har forsøgt at udpege den nu afsatte vicegeneralstabschef, general Spínola, til leder af den voksende modstand mod Portugals kolonikrige i Afrika. De har forsøgt at give det udseende af, at han med sin bog "Portugal og dets fremtid" skulle gå i spidsen for de demokratiske kræfter i Portugal.

Bogen, hvis 2 første oplag er revet væk, fremlægger den teori, at Portugals kolonikrige aldrig kan ende med en militær sejr for Portugal. I stedet foreslår Spínola en fæderation, hvor kolonierne Guinea-Bissau, Angola og Mocambique skulle have indre selvstyre.

Ifølge den borgerlige presse skulle bogen være skyld i den uro, der i den seneste tid har præget Portugal. I virkeligheden er bogen kun en følge af dels de afrikanske befrielsesbevægelseres fremgang, og dels den stadig voksende utilfredshed i Portugal.

Den portugisiske arbejderklasse går stadig oftere og hårdere til kamp mod den fascistiske undertrykkelse. F.eks. gik over 2000 arbejdere i flyselskabet TAP til modangreb, da gendarmeriet ville forhindre den i at gennemføre et diskussionsmøde. Næste dag samledes arbejderne udenfor flyveselskabets administrationsbygning og forlangte omgående opfyldelse af deres krav og protesterede mod den undertrykkelse, gendarmerne udsatte dem for. Politiet besatte herefter flyvepladsen, men arbejderne barikaderede sig og truede med at sprænge to Boeing 747 i luften. Politiet måtte trække sig tilbage, og arbejderne fortsatte deres strejke.

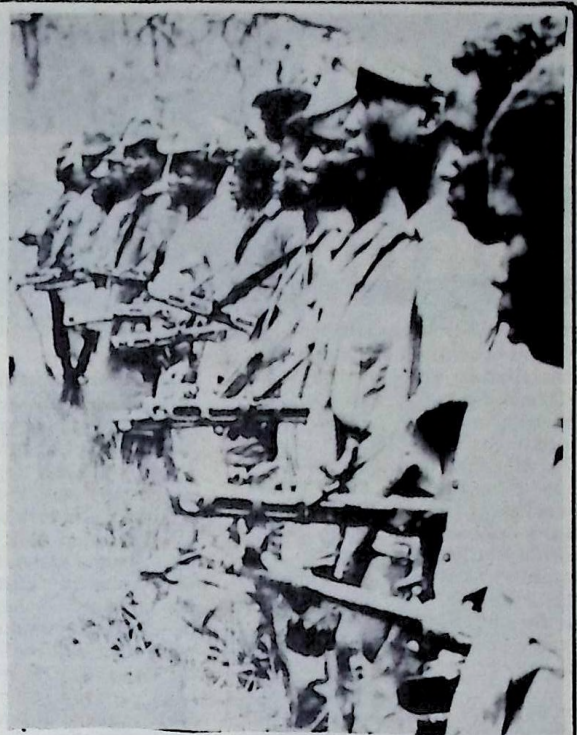
Landarbejdere og fiskere har i den seneste tid gennemført talrige aktioner for bedre levevilkår og mod den fascistiske undertrykkelse. Blandt soldaterne er der en veludviklet bevægelse for demokratiske rettigheder og mod kolonikrigene. I en af Portugals vigtigste militærlejre, Santa Margarida, med over 3000 soldater, blev et kompagni soldater mobiliseret og fik ordre til at tage til Guinea. Soldaterne gjorde oprør, og besluttede at nægte at tage til Guinea og i stedet kræve orlov. De andre kompagnier viste deres solidaritet ved at nægte at deltage i militære øvelser. I sidste uge af september skulle en gruppe kadetter aflægge ed for flaget, men kadetterne saboterede edsaflyggelsen ved ikke at gentage majorens ord. Bagefter indledte 130 kadetter en sultestrejke.

- Alting vil blive godt igen. Det, som er blevet ødelagt, skal repareres, og det, som stadig fungerer, vil også gøre det fremover.

Det var ikke blot hans egen opfattelse, det var hele arbejds holdets, ja, hele kraftværkets.

Dér stod de - den dødsforagtede "forsvarspatrulje for hele elektriciteten". Krigen havde sat sine spor, men alle var glade over, at elproduktionen hurtigt kunne genoptages.

De skadede turbineblade var atter blevet monteret, transportbåndet til kullet var blevet repareret og forbedret. Alle utætheder ved dampkedlen var lukket, og turbinerne får nu fuld tryk på igen. Tryk-

Befrielsestropper i den portugisiske koloni Angola

BEFRIELSESBÆVÆGELSERNE GÅR FREM I MOZAMBIQUE...

Går det skidt for det portugisiske borgerskab hjemme, står det endnu værre til i kolonierne.

I Mocambique har befrielsesfronten FRELIMO øget sin aktivitet, og flere gange i de sidste måneder har den saboteret jernbanen mellem Salisbury i Rhodesia og havnebyen Beira i Mocambique. Det er 180 kilometer sydligere end FRELIMOS hidtidige aktionsområde. Denne udvidelse er sket i løbet af de sidste fire måneder. At det er en alvorlig situation for portugiserne ses af, at jernbanen er den ene af to vigtige adgange til havet for Rhodesia. Portugiserne har overført 10.000 soldater til Mocambique fra Angola, således at der nu befinder sig 70.000 soldater i Mocambique. Mocambique er den af Portugals kolonier, der er rigest på råstoffer, så FRELIMOS fremgang er en meget alvorlig sag for de portugisiske kolonialister.

... OG I ANGOLA

Overførelsen af de 10.000 mand fra Angola vil uvægerligt føre til endnu større problemer for portugiserne her. De resterende 70.000 går en varm fremtid i møde. Befrielsesfronten MPLA har stor fremgang, især i det sydlige Angola i nærheden af Cunenedæmningerne. Cunenedæmningerne er et gigantisk projekt, som er under opførelse i samarbejde mellem Portugal og Sydafrika, og som skal skaffe elkraft til Sydafrikas industri, samt overrindingsmuligheder i Angola for at lette en påtænkt kolonisering med 500.000 portugisere. Men MPLAs anstrengelser for at sabotere dette projekt lægger alvorlige hindringer i vejen for portugiserne.

I Guinea-Bissau har befrielsesbevægelsen kontrollen med så stort et område, op mod 90%, at landet i september-73 kunne erklæres uafhængigt. En national forsamling er valgt af befolkningen i de befriede områder, og et statsråd er valgt af nationalforsamlingen. Den nye republik blev straks anerkendt af en række lande i den tredje verden, anført af Kina. Guinea-

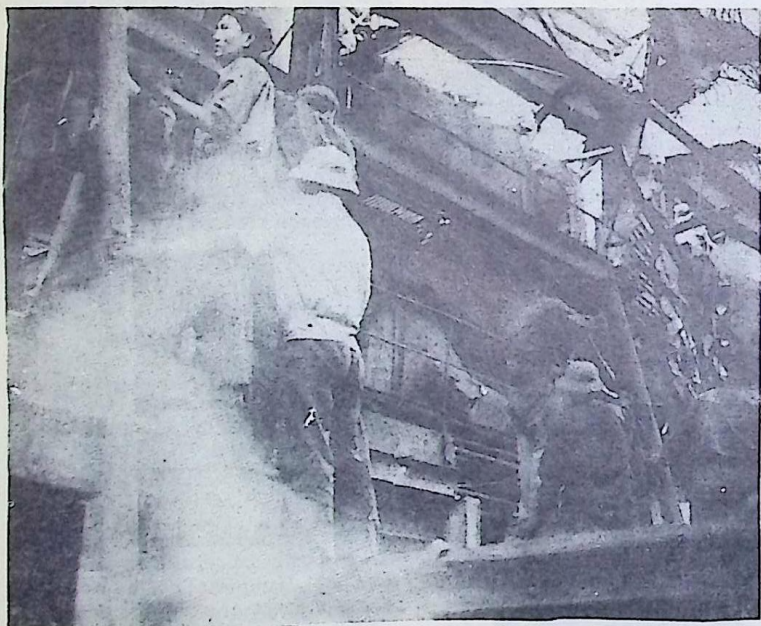
Bissaus uafhængigserklæring er et udtryk for Portugals uundgåelige nederlag, og fællesskabet mellem afrikanerne og deres brødre i Portugal, deres fælles kamp, er netop skyld i den uro, som præger Portugal.

KRAV OM NYKOLONIALISME. Fremgangen for de revolutionære kræfter i såvel Portugal som kolonierne har betydet en splittelse i det portugisiske borgerskab. Den ene del, repræsenteret af regeringen og størstedelen af militæret, forfølger den hårde linie, mens især de yngre officerer og den katolske kirke står som repræsentanter for indre selvstyre for kolonierne og visse indrømmelser til den portugisiske arbejderklasse. Noget, som ikke vil betyde frihed for de undertrykte folk, men en økonomisk afhængighed som den, der praktiseres af de imperialistiske lande. Første omgang blev vundet af den hårde linie med præsident Thomaz og ministerpræsident Caetano i spidsen, og det er det, der har ført til udrensning af bl.a. general Spínola og hærchefen Gomes.

Men en opvågnende portugisisk arbejderklasse og stadig fremgang for befrielsesbevægelserne i kolonierne garanterer, at borgerskabet i Portugal er taberen på længere sigt, uanset hvilken linie det vælger. Som Amílcar Chabral, generalsekretær i Guineas selvstændighedsparti, indtil han sidste år blev myrdet af portugiserne, har sagt: "Vi forsikrer alle antiimperialistiske kræfter i verden, at intet kan standse os, og at vi vil forstærke kampen for hver dag."

Angola og Mozambique.

Arbejdere på Hanois kraftværk fortsætter kampen.

Intet kan standse arbejderne på Hanois kraftværk

Bomberne var netop eksploderet og sort røg vældede op mod himlen. På marken sås et sammensurium af bøjede stålbjælker og sønderslåede betonblokke.

Netop i samme øjeblik dukkede mennesker med snavsede ansigter og iført arbejdstøj op af jorden.

De indtog straks deres poster ved dampkedlerne og turbinerne for med det samme at sørge for den fortsatte elforsyning til hele landet.

Et hverdagsbillede for arbejderne ved Hanois kraftværk under de amerikanske flybombninger i dec. 1972.

Kun et par minutter tidligere, da alarmsirenen endnu tudede og eksplosionerne var begyndt at ryste byen, arbejdede to mand dér, hvor der nu kun var et stort bombekrater. Det var Dang Duc To og Vu Xuan Hoa. Deres job bestod i at holde dampkedlerne på en bestemt temperatur og sørge for, at hovedstaden modtog elektricitet under alle omstændigheder. Den mindste uopmærksomhed fra deres side kunne få katastrofale følger. Så var det, at de amerikanske bomber faldt...

Jeg traf Lai Van Doc, som havde erstattet Dang Duc To ved dampkedlerne. Han fortalte på sin hyggelige sydlandske dialekt:

KAMPENS VEJ

Teoretisk organ for KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister

Der er nu udkommet to numre af KAMPENS VEJ. Nummer 1 indeholder KAM-1's politiske platform, foruden en artikel om, hvordan KAM-1 blev til. Nummer 2 omhandler bl.a. en kritik af INDOKINAKOMITEERNE teori og praksis og en artikel om kapitalismens genrejning i Sovjetunionen, og meget andet. Pris: 4 kr. i Røde Stjerne-boghandlernes. Abonnement: 50 kr. for 10 numre. Indsættes på: KAMPENS VEJ Allégade 19 o.g. 5000 Odense

Giro: 23 42 79

måleren står på "sikker".

Den dødsforagtede "forsvarspatrulje for hele elektriciteten" står som et forbillede for kraftværksarbejderne over hele Vietnam. De har nu

besluttet at reparere den fjerde og sidste dampkedel inden den 1. maj.

fra tidsskriftet "Vietnam".

for en revolutionær taktik

Det første nødvendige skridt på vejen til at opbygge et revolutionært kommunistisk arbejderparti er at fastlægge strategien, arbejderklassens langsigtede mål. Lenins kendte ord om at "før vi samler os ... må vi afgrænse os fra hinanden", rummer den sandhed, at man klart og utvetydigt redegør for organisationens opgaver, hvordan organisationen adskiller sig fra andre "lignende" foreninger, således at arbejderne ved, hvad organisationen står for, og således at dens medlemmer er helt enige om, hvad kampen gælder.

Men når dette er gjort, så rejser sig spørgsmålet om, hvordan man i de daglige, konkrete situationer skal handle, hvordan man fra sag til sag skal bevæge sig frem mod det mål, man har sat sig. Det er klassekampens taktiske problemer, der kommer på dagsordenen, det er spørgsmålene om, hvornår det er nødvendigt at gå på kompromis med andre lag og klasser, det er spørgsmålene om manøvrer, omgående bevægelser og midlertidige tilbagetog osv. Det vil sige spørgsmål, som er nødvendige at løse korrekt for overhovedet at nå frem til de strategiske mål.

Disse problemer er blevet rejst i vor svenske broderorganisation Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna (revolutionære), forkortet til KFML(r). KFML(r) har rejst de samme strategiske mål for arbejderklassens kamp som KAM-1, nemlig den socialistiske revolution og proletariats diktatur, men derudover er KFML(r) på alle måder længere fremme end vi er herhjemme. De har for halvandet år siden afsluttet den periode, hvor hovedopgaven er en teoretisk afgrænsning over for de andre svenske "venstre"fløjsgrupper og organisationer, og har siden da udviklet en voksende praksis som revolutionær propaganda-organisation med aktive celler på mange arbejdspladser. Og herude, i arbejdet for at vinde arbejds-kammeraterne for den revolutionære sag, er der opstået talrige konkrete problemer i den aktuelle klassekamp, som har øget behovet for taktisk viden.

Desværre er dette behov ikke blevet imødekommet fra KFML(r)-ledelsens side. Denne har i stort omfang været domineret af intellektuelle, som havde gjort sig fordelagtigt bemærket i arbejdet med at udforme strategien, men som aldeles manglede konkret praktisk erfaring fra klassekampen, og som havde meget dårlige forbindelser med arbejderklassen.

Denne skævhed i ledelsen førte KFML(r) ud i en venstre-sekterisk afvigelse fra den videnskabelige socialisme.

Det voksende behov for konkret taktisk viden hos arbejdermedlemmerne blev ofte besvaret med frasefyldt plakat- og parolepolitik, som hyppigt indskrænkede sig til at holde den langsigtede strategiske linie frem om revolution og socialisme, uden at de blev forenet med de konkrete retningslinier til handling. Denne mangel viste sig osse deri at begreberne "strategi" og "taktik" ofte blev sammenblandet under de teoretiske diskussioner.

Ledelsen havde således ikke udviklet sig i takt med, at organisationen var vokset frem på arbejdspladserne, men var blevet hængende i den gamle rutine med at afgrænse sig og udstikke strategi.

Uheldigvis udviklede denne naturlige begynderfejl sig til et regulært anfald af kommunismens børnesygdom: Radikalisme.

De ledende intellektuelle var nemlig ikke bare uvidende om den revolutionære taktik. På borgerlig vis søgte de at skjule denne mangel ved at udvikle ideen om, at taktikkens betydning var fornedadgående, og dette synspunkt blev begrundet med teorien om, at småborgerskabet i de imperialistiske stater er kontrarevolutionært.

EN VAKLENDE KLASSE

Marxismen-leninismen lærer os, at der findes tre klasser under imperialismen: borgerskabet, småborgerskabet og arbejderklassen. Af disse klasser er borgerskabet konsekvent kontrarevolutionært, medens arbejderklassen er konsekvent revolutionær. Mellem disse konsekvente klasser vakler småborgerskabet. Snart holder de med den ene part, og snart med den anden, og som oftest er klassens sympatier delt mellem borgerskabet og arbejderklassen.

Mellem disse klasser befinder sig også et stadigt voksende mellem-lag der i modsætning til klasserne ikke har noget direkte forhold til produktionsmidlerne i og med at de hverken arbejder med dem eller ejer dem. Også mellemlagene er vaklende.

"Man må allerførst afgrænse sig fra alle, udskille proletariatet alene og udelukke, men derefter straks forklare, at proletariatet befrier alle, kalder alle, indbyder alle."

LENIN

I sin kamp mod hinanden må de to konsekvente klasser derfor benytte taktik for at vinde de vaklende som forbundsfæller eller opnå at de forholder sig passive for at fremme sine egne fordele i klassekampen.

Men de taktiske problemer indskrænker sig ikke bare til forholdet til småborgerskabet og mellemlagene. I særdeleshed i den nuværende situation drejer spørgsmålet sig langt mere om den småborgerlige tænknings indflydelse i arbejderklassen, om dens fromme forhåbninger til reformismen, og om den udbredte tillid til de statskontrollerede korporative fagforeninger, dvs. om de udbredte småborgerlige illusioner i arbejderklassen om, at kapitalismen kan forandre sig til det bedre, og at revolutionen derfor hverken er ønskelig eller nødvendig.

Skridt for skridt, fra sag til sag at ændre denne småborgerlige tænknings til bevist revolutionær tænknings, det er de taktiske problemer, som revolutionære arbejdere i dag står overfor - og det var overfor dette komplicerede problem, at de ledende intellektuelle i KFML(r) gav op og erklærede, at problemet var løst på den kedelige måde, at småborgerskabet var holdt op med at vakle under imperialismen og var gået hen og blevet en konsekvent kontrarevolutionær klasse. Hvorfor taktiske manøvrer, indrømmelser og kompromisser måtte betyde styrkelse af kontrarevolutionen, og derfor måtte være høj-reopportunistiske fejl.

SELVKRITIK

Men denne teori fik ikke lov at stå uimodsagt. I modsætning til de forskellige akademiske studenter-sekter - der i Sverige ligeledes har et større format end hos os - så foregår den teoretiske debat i KFML(r) åbent. Her findes ingen hemmelig medlemsbulletin, som dikterer ledelsens forskellige påfund. I KFML(r)'s teoretiske tidsskrift KLASSKAMPEN har enhver kunnet følge den teoretiske kamp for og imod de nævnte synspunkter, som har været ført frem med navns nævnelse.

På grund af denne åbenhed og ærlighed hvad angår KFML(r)'s politik og hensigter har de sekteriske intellektuelle kunnet gendrive og

afsættes fra deres ledende poster, og en omfattende rettelleskampagne for en revolutionær taktik har kunnet tage sin begyndelse.

Som udgangspunkt for en korrekt taktisk linie i en situation, hvor arbejderklassens revolutionære organisering endnu er svag tager vi Lenins ord: man må allerførst afgrænse sig fra alle, udskille proletariatet alene og udelukke, men derefter straks forklare, at proletariatet befrier alle, kalder alle, indbyder alle.

Men nedkæmpelsen af den hidtidige "venstre"sekteriske linie førte til, at man fik øje på en række andre fejl.

Om disse ting kan man læse i en resolution, som KFML(r)'s centralkomite har udsendt, og som forhandles i dansk oversættelse i Røde Stjerne-butikkerne.

Resolutionen gør selvkritik for, at spørgsmålet om forbundsfæller for arbejderklassen har været vurderet ensidigt nationalt. Der har været en tendens til f.eks. at betragte Vietnam-arbejdet og solidariteten med befrielsesbevægelserne i de undertrykte lande udelukkende som en løftestang for den svenske klassekamp, skønt disse bevægelser udgør hovedstrømmen i verdensrevolutionen idag.

Endvidere kommer resolutionen ind på årsagerne til de begåede fejl, og behandler bl.a. klassesammensætningen i de ledende organer og arbejdsstilen i forbundet som sådan.

Vi anbefaler alle klassebevidste arbejdere og andre revolutionære til at studere dette vigtige dokument.

KAM-1

Dette gælder ikke mindst for KAM-1's medlemmer og sympatisører. Overalt i forbundet bør den førte kamp i KFML(r) studeres, og vi bør omhyggeligt undersøge, i hvilket omfang de svenske fejl har smittet af på vort eget arbejde. Derefter skal diskussionen opsummeres, og forbundets centralkomi-

te vil fremlægge en selvkritik.

For vi må med det samme indrømme, at vi har været KFML(r) en dårlig broderorganisation, i og med at vi har videregivet påstanden om det kontrarevolutionære småborgerskab uden selvstændigt at kontrollere, om denne teori var i overensstemmelse med den videnskabelige socialisme.

Endvidere kan vi heller ikke sige os fri for noget af den samme indskrænkede nationalistiske holdning, hvad angår forholdet til den revolutionære bevægelse i de undertrykte lande og forholdet til de socialistiske lande.

Grunden til, at dette har kunnet ske, er, at KAM-1 står i stor gæld til KFML(r) på grund af denne organisations øvrige videnskabelige og praktiske arbejde for at genrejse et revolutionært arbejderparti - et arbejde, uden hvilket osse kampen for det revolutionære parti i Danmark ville være flere år tilbage.

Men ud over at rette de konkrete fejl, står det klart, at behovet for en revolutionær taktik også vokser hos os i KAM-1.

I den indledende fase i kampen for KAM-1, hvor hovedvægten af vort arbejde blev lagt i afgrænsningen over for andre smågrupper, hørte vi ofte nok fra den kant, at vi var novicer på taktikkens område. Dette skyldes, at vi afstod fra at deltage i de trivielle taktiske eenhedsmåner som akademiker-sekterne på "venstre"fløjen holder hinanden i live med. Istedet for at deltage i udarbejdelsen af forskellige intet-sigende minimumsplatforme, som sekterne kunne enes om at gå i demonstration på ved passende lejligheder, så fastholdt vi Lenins princip fra HVAD MÅ DER GØRES om, at i en situation, hvor "partiet kun lige er ved at tage form og skabe sig et ansigt, og endnu langt fra har afsluttet opgøret med den revolutionære tænknings andre retninger," så har den teoretiske kamp med opportunisme og økonomisme forstærket betydning. (se nævnte værk s.35)

Derfor afviste vi alle mulige midlertidige enhedsmåner og angreb i stedet den småborgerlige opportunistiske holdning, som det udbredte smågruppe-dilletantteri er et udtryk for. Det var dette princip, som akademiker-sekterne gerne havde set erstattet med deres eget harmløse "taktikmageri". Når vi i dag må gøre os klart, at vi har behov for at tilegne os taktisk viden og erfaring, så er det ikke for at deltage i akademiker-sekternes interne barnagtigheder, men tværtimod fordi vor opgave med at udbygge organisationen på arbejdspladserne og vinde kammeraterne for den revolutionære sag kun kan løses, hvis vi forstår at tilegne os og anvende den videnskabelige socialismes taktiske erfaringer.

På arbejdspladserne foregår til-stadighed forskellige spontane strømninger, og de aktuelle taktiske problemer ligger i, hvordan vi skal forholde os hertil, hvilke ting der gavner arbejderklassens sag, at vi tilslutter os, og hvilke ting vi bør gå imod og afsløre som humbug. Det kan f.eks. dreje sig om underskriftindsamlinger mod et eller andet misforhold, det kan dreje sig om en pengeindsamling som tillidsmændene foretager til en strejke, eller det kan dreje sig om en protestudtalelse mod Chile-juntaen, som DKP har taget initiativ til.

Det er her, KAM-1's taktiske problemer kommer til at ligge i takt med at vi udvikler os på arbejdspladserne, det er herude, at organisationen fra sag til sag skal vokse frem som et handlekraftigt og principfast revolutionært arbejderparti - eller degenerer til en lille sekterisk "venstre"opportunistisk klike, uden værdi for klassekampen.

Derfor må vore anstrengelser for at tilegne os en revolutionær taktik knyttes intimt sammen med kampen for at udvikle forbundets arbejde direkte på arbejdspladserne.

Men efterhånden, som dette lykkes for os, vil de taktiske problemer fortsætte side 7

Selvkritik: Vurderingen af Allende

En del medlemmer og sympatisører i forbundet har udtrykt undren over den vurdering af Salvador Allende og hans regering, der blev fremlagt i sidste nummer af ARBEJDERBLADET (i artiklen "Kina og fascistjuntaen i Chile").

Det er - med rette - blevet fremført, at den vurdering af Allende, der gøres i den pågældende artikel, delvis er i modstrid med, hvad der tidligere er blevet sagt i både ARBEJDERBLADET og ARBEJDER-AVISEN's spalter om folkefrontsregeringen i Chile.

Det er redaktionens opfattelse, at begivenhederne i Chile, og især Allendes rolle, tidligere er blevet behandlet på en indskrænket og perspektivløs måde. Vi har fremstillet Salvador Allende som den virkelige 'skurk', i stedet for at rette hovedskyldset mod de to imperialistiske supermagter og deres repræsentanter i Chile.

Lad os forklare det nærmere: Allende stod for en borgerlig-nationalistisk modstand mod USA-imperialismen, og på trods af alle de svagheder og mangler, en anti-imperialistisk kamp af denne karakter indebærer, så spillede Allende ikke desto mindre en progressiv rolle set i et historisk og internationalt perspektiv. De albanske kommunister har sammenfattet denne rolle på følgende måde:

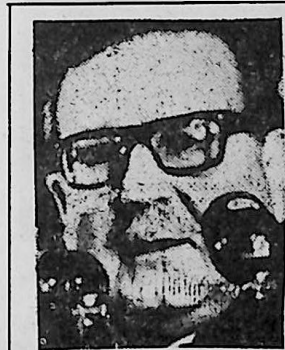
"Folkefrontsregeringen blev tolk for de brede massers ønsker. Det lykkedes den at styrke den nationale frihed og uafhængighed og gennemførte en uafhængig udvikling af landets økonomi.

Regeringen tilføjede det hjemlige oligarki (fåmandsvælde) og de USA-monopoler, der havde behersket landet, et stort nederlag. Denne progressive og anti-imperialistiske linie anførtes af præsident Allende, som var en ædel patriot og en demokratisk forkæmper. Det chilenske folk kæmpede for jordreformer, nationalisering af udenlandske virksomheder, demokratisering i landet, og for at befri Chile

fra USAs dominans.

Allende støttede de anti-imperialistiske befrielsesbevægelser i Latinamerika, og Chile blev et tilflugtssted for alle udviste frihedskæmpere. Han støttede de anti-imperialistiske bevægelser, især de vietnamesiske, cambodjanske, palæstinensiske og andre."

Dette var det progressive indhold i Allende-regeringens politik, og ved

Allende - martyr

at undlade at fremdrage denne side, er vores vurdering af begivenhederne i Chile blevet ensidig. For det var jo netop på grund af denne progressive side, at den chilenske reaktion, kraftigt understøttet af USA-imperialismen, aktivt og målbevidst, arbejdede for det militærkup, der til sidst fældede Allende.

Men reaktionen havde let spil. Folkefrontsregeringens skæbne blev endnu et eksempel på, at den nationaldemokratiske, anti-imperialistiske revolution ikke kan sejre i et undertrykt land, hvis den står under det nationale borgerskabs ledelse.

Men dette kan ikke overraske den, der har taget ved lære af de historiske erfaringer fra dette århundredes anti-imperialistiske revolutionære kampe: At revolutionen i den tredje verdens lande ubetinget må ledes af arbejderklassen og dens kommunistiske parti, i et forbund

med de fattige bønder og andre undertrykte, som i en revolutionær folkekrig styrter den feudale gods-ejerklasse og kompradorborgerskabet og opretter folkets demokratiske diktatur - stadig med arbejderklassen i spidsen, for at sikre den fortsatte march mod socialismen.

Et parti, der udgiver sig for at være kommunistisk, har pligt til at tilrettelægge sin politik i overensstemmelse med disse erfaringer. Men "Chiles kommunistiske Parti" gjorde det stik modsatte. Det Moskva-revisionistiske parti CKP udbredte og udbredte stadig, på linie med sovjet-imperialisterne, den absurde teori om "fredelig overgang til socialismen".

Det er på grund af denne forræderiske politik, vi retter en anklage mod social-imperialisterne og deres repræsentanter i Chile, CKP. - Allende var en borgerlig-nationalistisk patriot, som kæmpede for Chiles nationale uafhængighed i forhold til USA-imperialismen - hverken mere eller mindre, og det er på dette grundlag, hans rolle og indsats skal vurderes. Chiles revisionistparti, derimod, udgav og udgiver sig for at være kommunistisk og dermed tjene arbejderklassens og socialismens sag. Men i praksis var og er revisionismen imod revolutionen og imod socialismen - i praksis adskillede og adskiller de sig ikke fra de borgerlige eller småborgerlige reformpartier.

Derfor er det de virkelige kommunisters ubetingede pligt i den fortsatte kamp at afsløre revisionismens forræderiske politik, og vi siger med vore albanske kammerater:

"Det chilenske folk har lidt et sviende nederlag, men det er kun midlertidigt. Trods myrderierne og koncentrationslejrene kan frihedsånden ikke slås ihjel, og de arbejdende masser vil fortsætte kampen og drage den rigtige lære. Kampen for friheden har sine op- og nedgange. Den er en kamp i mange retninger, og det chilenske folk vil fortsætte med at kæmpe og sejre og sejre til sidst."

Taktik

Fortsat fra side 6

mer ikke alene blive spørgsmålet om at forene os "fra neden", dvs. men den spontane bevægelse blandt vore kammerater. For efterhånden som vore kræfter øges vil vi blive en voksende faktor, som ikke længere kan ignoreres af de tre store "arbejder"partier. Til den tid vil der åbne sig mulighed for også at benytte taktisk enhed fra oven med disse organisationer i den revolutionære sags tjeneste.

Lenin har i "RADIKALISMEN, kommunismens børnesygdom" klart redegjort for disse problemer. Han skriver: "De småborgerlige demokrater (og herunder mensjevikerne) vælger uundgåeligt mellem bourgeoisiet og proletariatet, mellem det borgerlige demokrati og sovjetstyret, mellem reformisme og revolution, mellem arbejdervenlighed og frygt for det proletariske diktatur osv. Kommunisternes rigtige taktik må bestå i at udnytte denne vaklen, absolut ikke i at ignorere den. En sådan udnyttelse kræver indrømmelser til de elementer, som nærmer sig proletariatet, alt efter tid og lejlighed, og samtidig kamp mod dem, der nærmer sig bourgeoisiet. Anvendelsen af en rigtig taktik har medført, at mensjevismen er gået mere og mere i opløsning hos os, idet denne taktik isolerer de førere, som holder fast ved deres opportunistiske, mens den leder de bedste arbejdere, de bedste elementer fra de småborgerlige demokrater over i vor lejr. Dette er en langvarig proces, og en forhastet "afgørelse" i stil med "Ingen kompromisser", "Ingen manøvrer" kan kun skade arbejdet med at øge det revolutionære proletariats indflydelse og kraft." (Udv. værker bd. II, s. 189).

Mellemøsten

Fortsat fra side 4

SUEZKANALENS ÅBNING VIGTIG FOR SOVJET.

For det andet: Åbningen af Suezkanalen. Dette har speciell interesse for social-imperialismen. Gennem Suezkanalen får Sovjet en direkte forbindelse mellem sine flåder i Middelhavet og det Indiske Ocean, hvilket vil styrke dets militære positioner væsentligt i denne del af verden. Sovjet har desuden en direkte økonomisk interesse i kanalen. Da den blev lukket i forbindelse med krigen i 1967, skete der en hurtig ændring indenfor den internationale tankfart. Skibene blev større og større og kunne medtage større laster for at opveje omkostningerne ved den længere søvej syd om Afrika. Disse kæmpe-tankskibe kan ikke besejle Suezkanalen, men Sovjetunionen fulgte aldrig med i denne udvikling indenfor tankfarten, og Sovjets tank- og handelsflåde kan derfor i dag uden undtagelse besejle Suez. Dertil kommer, at vejen fra Den persiske Bugt til Odessa ved en åbning af kanalen vil mindske med to trediedele.

For det tredje betyder aftalen, at der stationeres imperialistiske tropper på Sinai - naturligvis i FN-regi. I begyndelse forsøgte især Sovjet at gennemtvunge, at amerikanske og Sovjetiske tropper skulle stationeres i den demilitariserede zone. Dette mislykkedes dog, men to Warszawapagtlandes tropper står dog vedblivende i Sinai.

For det fjerde indebærer aftalen en delvis splittelse af den arabiske front. I oktoberkrigen sluttede de arabiske lande enigt op om Ægypten og Syrien, som slog ind på en selvstændig linie over for imperialismen - men siden er denne linie blevet stillet på en hård prøve af supermagternes, og især socialimperialismens, manøvrer og pres. Som det fremgår af gennemgangen af den af supermagterne fremtvungne aftale ved Suezfronten, møder Syrien nu en israelsk hær, som har hele sin slagkraft rettet mod nord.

SUPERMAGTERNE MANØVRERER PÅ EN VULKAN.

Tilsyneladende er det supermagterne, der i dag har greb om situationen i Mellemøsten - det er lykkedes dem at genoprette "hverken krig eller fred" tilstanden, og deres indflydelse i området er åbenbart sikret et stykke tid frem. Og

KINA beviser det: Ingen oliekrise Ingen profitinteresser -

At Shells, BP's og de andre oliemonopolers jagt efter profitabel olie skal betales af arbejderne, det har vi til fulde fået at mærke: stigende huslejer i form af højere varme-regninger, stigende priser på benzin så vel som mange andre varer.

Men den kinesiske arbejder, hvordan er han blevet ramt af olie"krisen"? Svaret er ganske enkelt: Der var ingen energikrise i Kina. I et socialistisk land planlægger man produktionen (herunder også energiproduktionen) efter befolkningens behov - og ikke for at skabe profit for et fåtal. Lad os se nærmere på hvordan Kina planlægger sin energiforsyning.

Kina har rige naturkilder: gas, olie, kul, vandkraft. Dette er ikke noget særligt ved Kina, det har mange lande. Men i Kina udnytter man sine egne kilder. Olie pumpes op og raffineres, kulgruber åbnes og holdes i gang osv. Selv den olie og det kul som har en lav værdi, selv de kilder som er svært tilgængelige - alt udnyttes.

Dette betyder, at en del af den producerede energi bliver dyrere, end hvis man havde købt den på verdensmarkedet. "Dette er jo ikke økonomisk forsvarligt" ville en dansk kapitalist sige, "pump olie op til 27 øre literen, når man kan hugge den fra araberne til 10 øre."

For da ville profitten være i fare, med alt hvad det indebærer.

Planlægning er nøglen.

Hvordan får da kineserne det regnestykke til at gå op? De spørger ikke sig selv: hvad kan betale sig på kort sigt? Hvor i verden kan vi få den billigste olie? De siger derimod: Hvordan skal vi gøre Kina uafhængig af den kapitalistiske verden, således at vi kan styrke og forsvare proletariatets diktatur? Svaret er enkelt: De benytter deres egne energikilder.

I 50'erne foregik et intensivt grund-

Kinesiske arbejdere i fuld gang med at udvinde deres egen olie.

læggende forskningsarbejde for at kortlægge Kinas naturrigdomme. Her opdagede man en mængde tidligere ukendte kilder. Dem benytter man i dag i en sådan udstrækning at Kina er selvforsynende med energi. Men det gælder ikke bare Kina som helhed - i stort set hver provins er man ligeledes selvforsynende. For man har ikke bare kastet sig over de energikilder, som havde den højeste værdi, og som dermed var de billigste at udnytte. Man udnytter derimod alle slags kilder over hele landet, præcis på samme måde som man spreder industrier over hele Kina. Produktionen af energi, produktionen

og forarbejdningen af råvarer i hver eneste provins gør, at hele Kina udvikles harmonisk og bliver let at forsvare i krig. Og samtidig sparer man energi. At transportere energi koster som bekendt - energi.

For nogle år siden var dette princip imidlertid ikke en selvfølge. Liu Chao-chi og Lin Piao stod i spidsen for en anden linie, når det gælder Kinas økonomiske udvikling. Ved at købe de produkter i udlandet, som var billigere dér, skulle fabrikkerne hurtigt kunne spare mange penge, og der igennem skulle grunden lægges til en hurtig økonomisk udvikling, sagde de.

Det lyder jo meget besnærende, men som Mao Tse Tung siger: man skal være på vagt over for fjendens sukkerguler. Hvem havde profitteret på den linie? Imperialisterne naturligvis, som i så fald havde gjort Kina afhængig af deres vare- og energileverancer. Op mod Liu Chao-chis og Lin Piao's højrelinie stod Maos proletariske: at Kina selvstændigt skulle udnytte alle sine naturrigdomme.

Det var mellem disse to linier, som kulturrevolutionen stod. Efter to års diskussion kunne Kinas arbejdere og bønder tilbagevise Liu Chao-chis og Lin Piao's revisionistiske linie. Derfor var der ingen oliekrise i Kina.

De vilde strejker

Fortsat fra side 1

strejker vil blive idømt bod, hvis de er led i en systematisk aktion.

FORTSAT OFFENSIV FRA KAPITALTALLEN.

I den kommende tid vil vi se en fortsat offensiv fra kapitalen. Således har Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jernet fornyligt opfordret deres medlemmer til at opsigte de lokale taktreguleringsordninger for at bremse lønøgningen. De nye overenskomstforhandlinger er under forberedelse. Et af hovedspørgsmålene vil blive "miljø" - og fagforeningerne landet over er gået i gang med "miljøstudiekredse" under parolen: "Når bare vi har det godt, er det ikke så vigtigt, hvad vi tjener." Samtidig fortsætter prisstigningerne.

BETINGELSESLØS STØTTE

Alt dette vil tvinge flere og flere arbejdere ud i kamp, og kortvarige strejker vil ikke være tilstrækkeligt til at slå angrebene tilbage. I en

sådan situation skal arbejderne kende de virkelige kommunister på, om de giver en betingelsesløs politisk og matriel støtte til kampen for dagskravene. For selvom de vilde strejker i dag, og sikkert også nogen tid fremover, vil være kortvarige, og ofte lider nederlag, så er de kimen til en selvstændig klassekamp. Det er i den vilde strejke og kun der, at arbejderne kan hente kamperfaringer og tillid til egne kræfter. Det er her de lærer at bryde med "legalismen" - det vil sige det kryberi for det borgerlige samfunds love, som Socialdemokratiet har opdraget os til i tre menneskealdre.

Kommunist og klassebevidste arbejdere må propagandere for nødvendigheden af at organisere strejken selvstændigt, i en demokratisk valgt strejkekomitee. Og vi må propagandere for nødvendigheden af at holde fagbyrokrater fra tillidsmænd og opefter ude af strejkekomiteen. Det er jo netop disse folks opgave at stoppe strejken.

DKP og de vilde strejker

Tillidsmænd er jo mange ting. Danmarks Kommunistiske Parti har jo også deres fagbyrokrater, der ofte er mere militante end Socialdemokratiets hvad lønkrav angår. Er de arbejdernes forbundsfæller i den daglige kamp? Støtter DKP den spontane bevægelse på arbejdspladserne?

Vi ved hvordan DKP i den faglige kamp rejser parolen "Gør fagforeningerne til kamporganisatorer" - de fagforeninger, som er den nærmeste hindring for at arbejderne kan udvikle en selvstændig kamp - de fagforeninger, som Socialdemokratiet for længst har knyttet uløseligt til den borgerlige stat. DKP's linie er en blindgyde. De vil lede den spontane bevægelse ind i et håbløst forsøg på at demokratisere fagbevægelsen.

At denne linie også i praksis fører til samarbejde med Socialdemokratiet, og direkte vender sig mod den spontane bevægelse på arbejdspladserne, fik vi et klart bevis for i Land og Folk d. 30.3. På Thomas Sabroes fabrik i Århus (afdelingen på Øster Boulevard) blev to mand fyret uden varsel for at have drukket en øl. Deres 13 kollegaer krævede dem genantaget øjeblikkeligt. Ledelsen nægtede og de 13 gik i strejke. Des-

være formåede de ikke at få ca. 50 andre kammerater med. Der begynder at cirkulere rygter om at de 13 også vil blive fyret.

Hvad gør DKP i denne situation, hvor arbejderne er splittet, strejken hænger i en tynd tråd og 15 kammeraters beskæftigelse står på spil? De siger:

"På denne baggrund stiller sagen sig meget alvorligt og der er grund til for organisationerne at se nærmere på denne sag." (vores understregninger.)

- DKP appellerer til de organisationer, hvis eneste opgave er at stoppe sådan en strejke og forhindre at solidariteten og kampånden breder sig blandt arbejderne. Virkelige kommunister afslører dette og opfordrer de 50 andre til at nedlægge arbejdet for at støtte kammeraterne.

Dette eksempel viser klart, at al DKP's snak om dagskrav kun er et dække over det mest usle kryberi overfor Socialdemokratiet, den borgerlige stat og de love, de har oprettet for arbejdsmarkedet. En selvstændig kamp på arbejdspladserne kan ikke udvikles uden kamp mod DKP.

socialimperialismen har nu udsigt til at få et af sine hedeste ønsker opfyldt: åbningen af Suezkanalen.

Men supermagternes styrke er kun relativ og tilsyneladende. Kendsgerningen er, at USA og Sovjet manøvrerer på en krudtønde. I oktoberkrigen viste de arabiske folk, at de ikke i længden vil acceptere imperialismens og Zionismens besættelse af arabiske områder.

Chiao Kuan-hua

I en tale i FN i oktober sidste år trak Kinas repræsentant der, Chiao Kuan-hua, perspektivet op:

"...vi er dybt overbeviste om, at det arabiske folks brede masser aldrig vil lade sig kontrollere af de to supermagter for evigt tid. Historien er lang. Folket vil fortsætte kampen og leve videre. Alt dette vil blot være et mellemstadium, når vi ser tilbage om nogle årtier!"

1. MAJ Offentligt møde

Den første maj afholder Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister offentligt møde hvor vi vil fremlægge forbundets politik. Vi vil her komme ind på hvorfor den eneste rigtige kamp for arbejderklassen er KLASSE MOD KLASSE, og hvorfor kampen for dagskravene kun kan føres til sejr gennem arbejderklassens selvstændige kamp under parolen LEVE DE VILDE STREJKER - SKUB FAGFORENINGEN TIL SIDE. Efter en indledning om blandt andet disse spørgsmål vil der blive lejlighed til diskussion.

Sanggruppen DE RØDE RAKETTER vil sørge for den musikalske underholdning og synge for ved de revolutionære kampsange.

Tid: Kl. 19.30

Sted: Ungdomscentret Lyrskovsgade 4, 1758 V

Busserne 3, 10 og 16 kører over Enghave Plads.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Det danske politi går fascismens ærinde

På den spanske ambassades forlangende samt i fuld forståelse og samarbejdsvilje med det fascistiske spanske borgerskab blev der torsdag den 14.3. opstillet politi omkring Hvidovre Medborgerhus - og ikke nok med politi udenfor - nej, man ville være helt sikker, derfor anbragtes også civilklædt kriminalpoliti til at gå og snuse inde på biblioteket. - Årsagen var, at en gruppe spanske dansere, Maria Angelica og hendes dansere, som er på europaturne udsendt af Den Spanske Stats Kulturfond, skulle optræde i Hvidovre Medborgerhus. Men da det fascistiske spanske borgerskab har al mulig grund til at føle sig truet - særlig efter garotteringen af en spansk arbejder og en polsk - så besluttede ambassaden at tage sine forholdsregler i fuld forståelse

med det danske politi - det danske borgerskabs beskyttere - såfremt det skulle komme til demonstration.

I Hvidovre Avis kunne man læse, at en "lang række prominente gæster, bl.a. Spaniens ambassadør med frue, Venezuelas ambassadør, Columbias ambassadør med frue, Portugals ambassadør og mange flere" var til stede ved opførelsen.

Ja, sådan beskytter det spanske borgerskab sine repræsentanter og kunstnere såvel hjemme som ude.

Ingen kan være i tvivl om, på hvis side det danske politi står.

"observatør"

Ytringsfrihedens vilkår indenfor militæret

Som menig ved Sjællandske Telegrafregiment i Høvelte, bliver man ved ankomsten tude ørene fulde med alle de sociale goder man har, heri indgår et blad der er lavet af de menige ved navn "Teleposten". Allerede fra starten bliver man opfordret til at skrive artikler eller andet man har på hjertet. Nu må man bare ikke tro at det gælder for alle, nej, kun for dem, som har en lille sjov historie eller andet at fortælle. For fakta er, at hvis man som jeg vil skrive om NATO, da jeg mente det var af interesse at få en debat igang, får man smidt det i hovedet igen, med bemærkninger som: vi kan desværre ikke trykke dette, De må jo forstå, at vi ikke vil skære hovedet over på os selv og iøvrigt er de menige overhovedet ikke interesseret i at høre om så store perspektiver, som jeg havde sat op.

En anden ting som denne Major Thorndal sagde var, at han personligt gerne ville have artiklen i, men det sagde han kun for at spille demokratisk. Desuden var man kun interesseret i at indskrænke de meniges syn ved konsekvent kun at skrive om ting, der var sket på kasernen, og så selvfølgelig skrive om NATO, men på deres betingelser om nødvendigheden af NATO. Og for at opnå dette skider man på alle de flotte løfter man gav i starten, men flotte er de jo. Jeg mener, at denne beretning kan tjene til, at alle der kommer ind til militæret ikke skal tro på alle deres flotte ord, for går man dem på klingen, falder facaden med et brag og deres sande interesser, nemlig borgerskabets diktatur, træder frem.

En menig

Om Christiania

Hvad er det, der gør Christiania så interessant? TV laver "Hva med kulturen", aviserne skriver om det. Disse christianitter mener det sådan set godt nok, for dem selv, problemet opstår først, når samfundet bliver blandet ind i det og det bliver en historie for aviserne. Nogle aviser mener, at de ikke er rigtig kloge og kører på den sorteste reaktion, mens andre ville stille sig op som progressive og forsvare dem. Under alle omstændigheder bliver de brugt mod os arbejdere, så en del af vores harme og raseri får noget at gå ud over, og kapitalen og dens lakejer går fri. Men lad os se på dette såkaldte sociale eksperiment, og tage hvad der bliver sagt i TV.

Man må give christianitterne ret i, at samfundet er helt ad helvede til på grund af forurening, dårlig planlægning, elendige arbejdsforhold, elendige boligforhold osv. Så langt så godt. Men hvad er det, de stiller i stedet.

Ud fra, hvad de selv siger, vil de prøve at skabe nogle andre værdinormer, hvor menneskene kommer hinanden ved, er mere åbne og varme over for hinanden. Som én sagde på spørgsmålet om hendes barn, at hun ville håbe, det blev et varmt og kærligt menneske som elskede sine medmennesker. Med andre ord, vi skal elske hinanden noget mere, dette indbefatter også kapitalisterne, og så er vi ved noget centralt, nemlig hvad er det, der styrer samfundet? Kan vi ændre imperialismen ved at være varme og tolerante, eller skal vi, når vores levevilkår forringes på grund af kapitalens profithunger så være forberedt på at gå ud i vild strejke for at forsvare os? Svaret giver sig selv.

En anden ting ved christianitterne er, at de kun har foragt for arbejde fra 7 til 4, da man bliver låst fast, og ens udfoldelsesmuligheder bliver forringet. Det kan vi da godt blive enige om, men det er da ikke arbejdstiden, der er noget i vejen med, men den måde vi arbejder på. Dette forhold vil christianitterne da også lave om på - nemlig tilbage til 1880 - tallet og småværkstederne, trods det, at det nu engang går hurtigere, når man producerer stort. Der er bare det ved det, at denne merproduktion der kommer, ikke kommer dem, der skaber dem til gode.

Hvis man er klar over, at samfundet udvikler sig efter nogle ganske bestemte love og ikke vilkårligt må man også være klar over, at for at ændre samfundet må man sætte sig ind i love og for samfundets udvikling. Da vi lever i et klassesamfund, er der også klassekamp, og det er kampen mellem klasserne, der udvikler samfundet. For at ændre det i den retning man vil, må man nødvendigvis kæmpe sammen med en af de to klasser. Christianitterne kæmper ikke sammen med nogen af klasserne, og som sådan forsvare de det bestående. Det er da klart, at arbejderne også er interesseret i at få et menneskeligt arbejde og ikke blot være tandhjul, men kan Christiania realiseres i hele samfundet, eller kan arbejderklassen flytte ud i Christiania? Svaret er nej. Hvis arbejderklassen skal have det bedre, er den nødt til at tage magten i samfundet og selv overtage fabrikkerne, det vil sige oprette sin egen statsmagt. Det vil så sige, at alle disse velmenende christianitter ikke er andet end en flok småborgerlige, super-egoistiske individualister med al deres snak om kærlighed, tolerance og hvad ved jeg. Hvis de virkelig mener, at samfundet skulle laves om og ikke kun for dem selv, må de nødvendigvis gå sammen med den klasse, der har mulighed for at lave det om, nemlig arbejderklassen. I stedet for isolerer de sig, har kun foragt til overs for arbejderne og prøver at lave deres eget lille samfund. Flippere af alle afskygninger vil ikke gå sammen med arbejderklassen, da det vil være umuligt for dem at leve som det passer dem, og sådan som arbejderne siger. Under socialismen får man nemlig

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejser sig mand og mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

ikke del i goderne, hvis man ikke vil arbejde.

Sagen er, at arbejderklassen ikke skal tage den mindste notits af dem. De penge, det koster er jo bare småpenge i forhold til de superprofitter, som kapitalen henter hjem. P.S.

Redaktionen er helt enig med PS i hans vurdering af beboerne i Christiania. Vi kan dog tilføje, at christianitternes utopiske

drømmerier sandsynligvis står overfor en brat afslutning. Kommunen vil ikke i længden tolerere, at Christiania fortsat skal eksistere, når man bygger dyre ejerlejligheder (med egen lystbådehavn!) lige ved siden af.

Hvis dødsdommen over Christiania bliver en realitet, vil politiet på sin sædvanlige brutale manier stå for udsiddningen. Noget sådant kan vi naturligvis ikke acceptere. Som klassebevidste arbejdere går vi imod ethvert overgreb fra den borgerlige voldsmagts side, også selv om det ikke er rettet direkte mod arbejderklassen. red.

Sidste nyt: NARKO MED VITAMINER

Vi har fundet den fuldkomne lykke.

Denne overskrift kunne man tænke sig som reklame for de forholdsvis nye spanske afmagringspiller Bostaid. Disse har hurtigt udviklet sig til en stor handelsartikel for narko-handlerne.

Bostaid er en "forbedret" udgave af sin ældre bror Preludin, som næsten kun indeholder amfetamin. Bostaid derimod indeholder foruden amfetamin også en del beroligende stoffer plus en del forskellige vitaminer.

De gamle Preludin-piller havde en del uheldige bivirkninger, såsom nervøsitet, rastløshed, og nedturen var særdeles ubehagelig med søvnløshed og ildebefindende til følge. Man fik også ofte mangel-sygdomme, pga. at man ikke fik tilstrækkeligt med næring i sig. Dette skyldes at man hverken kunne spise under påvirkning eller under "nedturen", og naturligvis heller ikke mens man sov rusen ud.

De fleste af disse "uheldige" sider er klaret efter Bostaid's fremkomst. De beroligende midler dæmper rastløsheden, og nedturen kan soves bort. Selv mangelsygdommene kan i det store hele undgås pga. vitaminerne.

Så skulle alting jo sådan set være i orden til et behageligt "trip".

ELLER HVAD?

Eller er det ikke så enkelt? Nej, for arbejderungdommen er det ikke så enkelt - for det er mod dem, at dette her er rettet. Vitaminiseret narko er også narko - en nedbrydende og sløvende gift.

Se engang på arbejderungdommens situation idag, med dens trivielle arbejde og den håbløse boligsituation, og hvor den eneste mulighed for at komme sammen indskrænker sig til trappegangene og ungdomsgårde o.l. Under disse omstændigheder er mulighederne for narko-handlerne for at sælge deres varer jo helt i toppen.

Men arbejderungdommens stadig voksende interesse for narko og hash skyldes ikke småforhandlerens eksistens, men derimod borgerskabets interesse i at passivisere den oprørske del af arbejderungdommen.

PÅ MØDDINGEN

De, som ikke kan tilpasse sig det daglige ørkesløse slid med at slæbe profit hjem til fabriksejeren, ser borgerskabet helst at de blir sparket ud på møddingen, og her står småforhandlerne klar til at fuldføre arbejdet med at trække de utilpassede ned i pjaltproletariatets rækker, hvor dagen går med at skaffe sig noget stof.

Men samtidig må borgerskabet jo passe på, at den del af arbejderungdommen, som kan bruges i produktionen, er frisk og arbejdsduelig.

Derfor kan man se, at borgerskabet har et dobbelt syn på narko-problemet.

Samtidig med at de fremstiller gifte og gennem det kapitalistiske system stadig skaber nye grupper af mennesker, som har behov for at glemme virkeligheden - samtidig med det må de propagandere mod hashen og narkotikaen for at få det mest mulige ud af arbejds-kraften.

En anden side af borgerskabets virksomhed på dette område er, at de satser store penge på at forske efter nye stimulanser, som alle kan tage uden at blive uarbejdsdygtig.

I den forbindelse kan det nævnes, at man som et eksperiment har frigivet hash i en del stater i USA.

Tænk, hvad det ville betyde for verdens kapitalister, hvis vi arbejdere alle til hobe blev så tilpas bedøvede, at vi arbejdede som gale i en "salig" rus. Uden at knurre eller brokke sig, uden at forlange bedre løn eller arbejdsforhold og uden at strejke. Eller truer med selv at tage magten i samfundet. Det ville være borgerskabets drømmesamfund.

Men på vejen mod dette kapitalistiske drømmeland findes en forhindring: Kommunisterne. De propaganderer for arbejderklassens selvstændige organisering og kamp mod udbytning og undertrykkelse. Vi opstiller et alternativ til borgerskabets udbyttersamfund, hvor et lille fåtal, som ejer alt, kan leve fedt og godt på et stort antal arbejdere som intet ejer, hvor ingen kan garanteres arbejde, og hvor arbejdere sendes ud mod arbejdere i imperialisternes krige.

Vi opstiller socialismen som alternativ, hvor arbejderne selv har magten og selv ejer produktionsmidlerne. Hvor virkeligheden er sådan, at man ikke behøver at flygte fra den og flippe ud for at glemme, hvordan verden ser ud.

I de socialistiske lande findes idag intet narkotikamisbrug. I Kina var der før revolutionen et stort opiumsmisbrug. Efter befrielsen opbyggede man overalt sundhedsinstitutioner, og satte narkomanerne i arbejde, gav dem gode jobs osv., og på den måde afskaffede man narkomanien.

Her i Danmark er dette ikke muligt, fordi de som har interesse i at afskaffe narkomanien, i den nuværende situation ikke har magten til at gøre det, mens dem, der har magten, ikke har interessen.

For at vi skal kunne knuse borgerskabets magt, for at vi skal kunne opbygge et andet samfund, kræves fysisk og psykisk stærke mennesker. Og man blir ikke stærk af gifte.

Så smid hashpiben og pilleglasset ud, kammerat, og kom med i kampen for et nyt samfund, hvor vi selv bestemmer.

Tag Kontakt med Kam-i

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSEVEJ 28
6000 KOLDING.

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
FLEMMING.
RASMUSSEN
MORTEN BORUPS
GADE 16 o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
butikkerne:
mandag til torsdag:
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

Undersøg dog
forholdene lokalt.

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

KINA
I DAG

今日中国

Udg. af den Kinesiske
Folkerepubliks Ambassa-
de i Danmark, Øre-
gårds Alle 25, 2900
Hellerup. HE 5806.

Følg klassekampens udvikling
i Sverige.

Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären

Tegn abonnement på
Foreningen Venskab med Kinas
småskrifter om livet i Folkets
Kina. 15 kr. for en serie på
10 hæfter.

Foreningen
VENSKAB med KINA
Gejstergade 5 - 8200 Århus N